

Dziennik Urzędowy C 226

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 56

3 sierpnia 2013

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści	Strona
IV <i>Informacje</i>		
INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ		
Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej		
2013/C 226/01	Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i> Dz.U. C 215 z 27.7.2013.....	1
V <i>Ogłoszenia</i>		
POSTĘPOWANIA SĄDOWE		
Trybunał Sprawiedliwości		
2013/C 226/02	Opinia C-1/13: Wniosek o opinię przedstawiony przez Komisję Europejską w trybie art. 218 ust. 11 TFUE	2
2013/C 226/03	Sprawa C-112/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 8 marca 2013 r. — A przeciwko B i in.	2
2013/C 226/04	Sprawa C-275/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 21 maja 2013 r. — Elcogás, S.A. przeciwko Administración del Estado e Iberdrola, S.A.	2
2013/C 226/05	Sprawa C-280/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia de Palma de Mallorca (Hiszpania) w dniu 22 maja 2013 r. — Barclays Bank S.A. przeciwko Sarze Sánchez Garcíi i Alejandrowi Chacónowi Barrerze	3

PL

 Cena:
3 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2013/C 226/06	Sprawa C-281/13 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 13 marca 2013 r. w sprawach połączonych T-229/11 i T-276/11 Inglewood i in. przeciwko Parlamentowi, wniesione w dniu 22 maja 2013 r. przez Lorda Inglewooda i in.	3
2013/C 226/07	Sprawa C-295/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Darmstadt (Niemcy) w dniu 28 maja 2013 r. — Rechtsanwalt H (syndyk masy upadłości G.T. GmbH) przeciwko H. K.	4
2013/C 226/08	Sprawa C-299/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Grondwetelijk Hof (Belgia) w dniu 30 maja 2013 r. — Isabelle Gielen przeciwko Ministerraad	5
2013/C 226/09	Sprawa C-300/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana (Hiszpania) w dniu 30 maja 2013 r. — Ayuntamiento de Benferri przeciwko Consejería de Infraestructuras y Transporte, Iberdrola Distribución Eléctrica SAU	5
2013/C 226/10	Sprawa C-302/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākās tiesas Senāts (Łotwa) w dniu 3 czerwca 2013 r. — AS flyLAL-Lithuanian Airlines, w upadłości przeciwko VAS „Starptautiskā lidosta Rīga”, AS „Air Baltic Corporation”	6
2013/C 226/11	Sprawa C-312/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Alba Iulia (Rumunia) w dniu 7 czerwca 2013 r. — Claudiu Roșu przeciwko Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Sibiu — Activitatea de Inspecție Fiscală	7
2013/C 226/12	Sprawa C-313/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Alba Iulia (Rumunia) w dniu 7 czerwca 2013 r. — Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Sibiu — Activitatea de Inspecție Fiscală przeciwko Cătălin Ienciu	7
2013/C 226/13	Sprawa C-317/13: Skarga wniesiona w dniu 7 czerwca 2013 r. — Parlament Europejski przeciwko Radzie Unii Europejskiej	7
2013/C 226/14	Sprawa C-320/13: Skarga wniesiona w dniu 12 czerwca 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej	8
2013/C 226/15	Sprawa C-321/13: Skarga wniesiona w dniu 11 czerwca 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii	8
2013/C 226/16	Sprawa C-322/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bolzano (Włochy) w dniu 13 czerwca 2013 r. — Ulrike Elfriede Grauel Rüffer przeciwko Katerinie Pokornej	9
2013/C 226/17	Sprawa C-327/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez cour d'appel de Bruxelles (Belgia) w dniu 17 czerwca 2013 r. — Burgo Group SpA przeciwko Illochromie SA, w likwidacji, Jérôme'owi Theettenowi, działającemu w charakterze syndyka masy upadłościowej spółki Illochroma SA	9
2013/C 226/18	Sprawa C-333/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sozialgericht Leipzig (Niemcy) w dniu 19 czerwca 2013 r. — Elisabeta Dano i Florin Dano przeciwko Jobcenter Leipzig	9
Sąd		
2013/C 226/19	Sprawa T-276/13: Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2013 r. — Growth Energy i Renewable Fuels Association przeciwko Radzie	11

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

(2013/C 226/01)

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej

Dz.U. C 215 z 27.7.2013.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 207 z 20.7.2013.

Dz.U. C 189 z 29.6.2013.

Dz.U. C 178 z 22.6.2013.

Dz.U. C 171 z 15.6.2013.

Dz.U. C 164 z 8.6.2013.

Dz.U. C 156 z 1.6.2013.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wniosek o opinię przedstawiony przez Komisję Europejską w trybie art. 218 ust. 11 TFUE

(Opinia C-1/13)

(2013/C 226/02)

*Język postępowania: wszystkie języki urzędowe***Strona przedstawiająca wniosek**

Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre, A.-M. Rouchaud-Joët, pełnomocnicy)

Pytania przedstawione Trybunałowi

- 1) Czy wyrażenie zgody na przystąpienie państwa trzeciego do Konwencji haskiej z dnia 25 października 1980 r. dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę objęte jest wyłączną kompetencją Unii?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 8 marca 2013 r. — A przeciwko B i in.

(Sprawa C-112/13)

(2013/C 226/03)

*Język postępowania: niemiecki***Sąd odsyłający**

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A

Strona pozwana: B i in.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy z unijnoprawnej zasady „ekwiwalencji” przy stosowaniu prawa Unii w systemie postępowania, w którym sądy zwykle orzekające co do istoty mają wprawdzie obowiązek badać także konstytucyjność ustaw, nie mają jednak ogólnie

uprawnienia do uchylania ustaw, które jest zastrzeżone dla sądu konstytucyjnego zorganizowanego w szczególności w sposób, należy wnioskować, że zwykle sądy w przypadku, gdy ustawa narusza art. 47 karty praw podstawowych Unii Europejskiej (karty) zobowiązane są w trakcie postępowania także do zwrócenia się do sądu konstytucyjnego w celu ogólnego uchylenia tej ustawy, nie mogą zaś jedynie odstąpić od jej stosowania w konkretnej sprawie?

- 2) Czy art. 47 karty należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on przepisowi proceduralnemu, zgodnie z którym sąd nieposiadający jurysdykcji międzynarodowej ustanawia kuratora dla nieobecnej strony, której miejsce pobytu nie może zostać ustalone, a kurator ten następnie poprzez „wdanie się w spór” może w sposób wiążący ustanowić jurysdykcję międzynarodową?
- 3) Czy art. 24 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (rozporządzenie nr 44/2001) ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że „wdanie się pozwanego w spór” w rozumieniu tego przepisu zachodzi w sytuacji, gdy odpowiednia czynność procesowa została dokonana przez samego pozwanego albo przez upoważnionego przez niego pełnomocnika, albo czy dotyczy to także bez ograniczeń czynności kuratora nieobecnej strony ustanowionego zgodnie z prawem danego państwa członkowskiego?

⁽¹⁾ Dz.U. 2001, L 12, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 21 maja 2013 r. — Elcogás, S.A. przeciwko Administración del Estado e Iberdrola, S.A.

(Sprawa C-275/13)

(2013/C 226/04)

*Język postępowania: hiszpański***Sąd odsyłający**

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Elcogás, S.A.

Strona pozwana: Administración del Estado e Iberdrola, S.A.

Pytanie prejudycjalne

Czy wykładnia art. 107 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, jak również wykładnia orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w przedmiocie rzeczzonego postanowienia (w szczególności wyroki w sprawach C-379/98 oraz C-206/06) pozwala na uznanie za „pomoc przyznawaną przez państwo członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych” kwot przyznawanych corocznie na rzecz spółki Elcogás będącej właścicielem szczególnej instalacji wytwarzającej energię elektryczną, zgodnie z treścią nadzwyczajnych planów przywrócenia rentowności zatwierdzonych przez radę ministrów, jeżeli pobór tych kwot wchodzi w zakres ogólnej pozycji „kosztów stałych systemu energii elektrycznej”, które są opłacane przez ogół użytkowników i przekazywane przedsiębiorstwom z sektora energii elektrycznej poprzez kolejne rozliczenia realizowane przez Comisión Nacional de Energía zgodnie z wcześniej ustanowionymi prawnie kryteriami i bez żadnego zakresu uznania?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia de Palma de Mallorca (Hiszpania) w dniu 22 maja 2013 r. — Barclays Bank S.A. przeciwko Sarze Sánchez Garcíi i Alejandro Chacónowi Barrerze

(Sprawa C-280/13)

(2013/C 226/05)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia de Palma de Mallorca

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Barclays Bank S.A.

Strona pozwana: Sara Sánchez Garcíi i Alejandro Chacón Barrera

Pytania prejudycjalne

1) Czy dyrektywę Rady 93/13/EWG⁽¹⁾ z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich oraz zasady prawa wspólnotowego ochrony konsumentów i równowagi stron umowy należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one uregulowaniu hiszpańskiemu dotyczącemu hipoteki, które pomimo że przewiduje, iż wierzyciel hipoteczny może domagać się zwiększenia zakresu zabezpieczenia, wówczas gdy wartość wyceny nieruchomości obciążonej hipoteką ulegnie obniżeniu o 20 %, nie przewiduje, by w ramach postępowania egzekucyjnego z nieruchomości obciążonej hipoteką będący konsumentem dłużnik egzekwowany mógł domagać się, po wykonaniu kontrwyceny, ponownego ustalenia tejże wartości wyceny, przynajmniej dla wywołania skutków z

art. 671 LEC⁽²⁾, wówczas gdy uległa ona zwiększeniu w tym samym lub wyższym stosunku w okresie pomiędzy ustanowieniem hipoteki a prowadzoną z niej egzekucją?

- 2) Czy dyrektywę Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich i zasady prawa wspólnotowego ochrony konsumentów i równowagi stron umowy należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one hiszpańskiemu porządkowi procesowemu dotyczącemu prowadzenia postępowania egzekucyjnego w stosunku do wierzytelności zabezpieczonej hipoteką, który przewiduje, że wierzycielowi egzekwującemu może zostać przysądzona własność nieruchomości obciążonej hipoteką za 50 % jej wartości wyceny (obecnie 60 %), co prowadzi do nieuzasadnionego poszkodowania będącego konsumentem dłużnika egzekwowanego na odpowiednio 50 % (obecnie 40 %) tejże wartości wyceny?
- 3) Czy dyrektywę Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich oraz zasady prawa wspólnotowego ochrony konsumentów i równowagi stron umowy należy interpretować w ten sposób, że dochodzi do nadużycia prawa i bezpodstawnego wzbogacenia, wówczas gdy wierzyciel egzekwujący po przysądzeniu na jego rzecz własności nieruchomości obciążonej hipoteką za 50 % (obecnie 60 %) wartości wyceny wnosi o wszczęcie egzekucji obejmującej pozostałą do całkowitej spłaty długu kwotę, pomimo że wartość wyceny i/lub rzeczywista wartość przysądzonej nieruchomości przekracza całkowitą wysokość zadłużenia, mimo że działanie to jest dopuszczalne w krajowym prawie procesowym?
- 4) Czy dyrektywę Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich oraz zasady prawa wspólnotowego ochrony konsumentów i równowagi stron umowy należy interpretować w ten sposób, że przysądzenie własności nieruchomości obciążonej hipoteką o wartości wyceny lub rzeczywistej wartości przekraczającej całkowitą wysokość pożyczki hipotecznej prowadzi do zastosowania art. 570 LEC zamiast art. 579 i 671 LEC, a w konsekwencji należy uznać, że doszło do całkowitego zaspokojenia wierzyciela egzekwującego?

⁽¹⁾ Dz.U. L 95, s. 29.

⁽²⁾ Hiszpańskiego kodeksu postępowania cywilnego.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 13 marca 2013 r. w sprawach połączonych T-229/11 i T-276/11 Inglewood i in. przeciwko Parlamentowi, wniesione w dniu 22 maja 2013 r. przez Lorda Inglewooda i in.

(Sprawa C-281/13 P)

(2013/C 226/06)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Lord Inglewood i in. (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi, J.-N. Louis i D. Abreu Caldas)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski

Żądania wnoszącego odwołanie

- Stwierdzenie i orzeczenie
 - uchylenia wyroku Sądu Unii Europejskiej (czwarta izba) z dnia 13 marca 2013 r. w sprawach połączonych T-229/11 i T-276/11 Inglewood i in. przeciwko Parlamentowi;
- wydanie nowego rozstrzygnięcia i orzeczenie:
 - niezgodności z prawem decyzji Prezydium Parlamentu Europejskiego podnoszącej wiek emerytalny z 60 do 63 lat i uchylającej szczególne formy korzystania z emerytury, czy to w formie wcześniejszej emerytury, czy to w części w formie wypłaty kapitału;
 - stwierdzenia nieważności zaskarżonych decyzji;
 - obciążenia Parlamentu kosztami postępowania w dwóch instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie wnoszą odwołanie od wyroku Sądu, na mocy którego Sąd oddalił wniesione przez nich skargi o stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego odmawiających przyznania im możliwości skorzystania z emerytury w ramach uzupełniającego systemu emerytalnego, czy to w formie wcześniejszej emerytury, czy po ukończeniu 60 roku życia, czy też w formie wypłaty emerytury w formie kapitału.

Po pierwsze wnoszący odwołanie podnoszą naruszenie prawa przez Sąd, ponieważ zaskarżone decyzje nie uwzględniają nabytych przez nich uprawnień względnie uprawnień będących w trakcie nabywania na warunkach określonych i zaakceptowanych w chwili wstąpienia przez nich do służby.

Po drugie Sąd naruszył prawo oddalając zarzut dotyczący naruszenia art. 27 ust. 2 statutu pośła, podczas gdy przepis ten precyzował, że prawa nabyte bądź będące w trakcie nabywania pozostają w mocy. Decyzja z dnia 1 kwietnia 2009 r. dokonała bowiem naruszenia praw nabytych wnoszących odwołanie, to znaczy praw osób ubiegających się o przyznanie wcześniejszej emerytury, o przyznanie emerytury począwszy od ukończenia 60 roku życia lub, w danym wypadku, w części w formie wypłaty kapitału.

Po trzecie Sąd naruszył prawo również orzekając, że statut pośła nie miał zastosowania, ponieważ wszedł on w życie po wydaniu decyzji z dnia 1 kwietnia 2009 r., będącej aktem o charakterze generalnym, podczas gdy decyzje indywidualne stanowiące przedmiot skargi zostały wydane po tej dacie.

Po czwarte Sąd naruszył prawo oddalając zarzut dotyczący naruszenia zasady równego traktowania, podczas gdy wnoszący odwołanie mogli w uzasadniony sposób oczekiwać możliwości skorzystania z emerytury na warunkach określonych i obowiązujących przez większość okresu, w którym opłacali składki

bądź w dniu zakończenia przez nich sprawowania ich funkcji, w większym stopniu aniżeli osoby, które skorzystały z przepisów szczególnych, a mianowicie osoby, które nadal pozostawały w służbie i ukończyły 60 rok życia przed wejściem w życie decyzji z dnia 1 kwietnia 2009 r., tj. w dniu 14 lipca 2009 r.

W końcu Sąd naruszył prawo oddalając zarzut dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności po tym jak stwierdził, że skutki kryzysu finansowego i przewidywalne skutki utworzonego tymczasowo funduszu, który zostanie nieuchronnie zlikwidowany, dotkną jedynie 10 % osób ubezpieczonych w uzupełniającym systemie emerytalnym.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Darmstadt (Niemcy) w dniu 28 maja 2013 r. — Rechtsanwalt H (syndyk masy upadłości G.T. GmbH) przeciwko H. K.

(Sprawa C-295/13)

(2013/C 226/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Darmstadt

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Rechtsanwalt H (syndyk masy upadłości G.T. GmbH)

Strona pozwana: H. K.

Pytania prejudycjalne

Pytania dotyczące wykładni art. 1 ust. 2 lit. b), art. 5 pkt 1 lit. a) i art. 5 pkt 1 lit. b) art. 5 pkt 3 Konwencji o jurysdykcji i uznawaniu oraz wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych z dnia 30.10.2007 r. ⁽¹⁾ (zwanej dalej „konwencją z Lugano II”) oraz art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego ⁽²⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1346/2000”):

- 1) Czy sądy państwa członkowskiego, na terytorium którego wszczęto postępowanie upadłościowe dotyczące majątku dłużnika, są właściwe do rozpoznania powództwa syndyka masy upadłości przeciwko prezesowi dłużnika o zwrot płatności, których dokonano po wystąpieniu niewypłacalności spółki lub po stwierdzeniu jej nadmiernego zadłużenia?

2) Czy sąd państwa członkowskiego, na terytorium którego wszczęto postępowanie upadłościowe dotyczące majątku dłużnika, jest właściwy do rozpoznania powództwa syndyka masy upadłości przeciwko prezesowi dłużnika o zwrot płatności, których dokonano po wystąpieniu niewypłacalności spółki lub po stwierdzeniu jej nadmiernego zadłużenia, jeżeli prezes zarządu nie ma miejsca zamieszkania w państwie członkowskim Unii Europejskiej, lecz w państwie będącym stroną konwencji z Lugano II?

3) Czy powództwo, o którym mowa w pkt 1, podlega art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 1346/2000?

4) Jeżeli powództwo, o którym mowa w pkt 1, nie jest objęte art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 1346/2000 lub jeżeli właściwość sądu w tym zakresie nie obejmuje prezesa zarządu mającego miejsce zamieszkania w państwie będącym stroną konwencji z Lugano II:

czy sprawa dotyczy upadłości w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. b) konwencji z Lugano II?

5) W wypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie 4:

a) Czy sąd państwa członkowskiego, na terytorium którego dłużnik ma siedzibę, jest właściwy zgodnie z art. 5 pkt 1 lit. a) konwencji z Lugano II do rozpoznania powództwa, o którym mowa w pkt 1?

a) Czy przedmiotem powództwa, o którym mowa w pkt 1, jest roszczenie wynikające z umowy w rozumieniu art. 5 pkt 1 lit. a) konwencji z Lugano II?

β) Czy przedmiotem powództwa, o którym mowa w pkt 1, jest roszczenie wynikające z umowy o świadczenie usług w rozumieniu art. 5 pkt 1 lit. b) konwencji z Lugano II?

b) Czy przedmiotem powództwa, o którym mowa w pkt 1, jest czyn niedozwolony lub czyn podobny do czynu niedozwolonego albo roszczenia wynikające z takiego czynu, czy też roszczenia wynikające z takiego czynu, które stanowią przedmiot postępowania w rozumieniu art. 5 pkt 3 konwencji z Lugano II?

⁽¹⁾ Dz.U. 2009, L 147, s. 5.

⁽²⁾ Dz.U. 2000, L 160, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Grondwettelijk Hof (Belgia) w dniu 30 maja 2013 r. — Isabelle Gielen przeciwko Ministerraad

(Sprawa C-299/13)

(2013/C 226/08)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Grondwettelijk Hof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Isabelle Gielen

Strona pozwana: Ministerraad

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 5 ust. 2 dyrektywy Rady 2008/7/WE⁽¹⁾ z dnia 12 lutego 2008 r. dotyczącej podatków pośrednich od gromadzenia kapitału należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on nałożeniu podatku na wymagane ustawowo przekształcenie papierów wartościowych na okaziciela w imienne lub zdematerializowane papiery wartościowe, a w razie odpowiedzi twierdzącej — czy podatek taki można uzasadnić w oparciu o art. 6 tej dyrektywy?

⁽¹⁾ Dz.U. L 46, s. 11.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana (Hiszpania) w dniu 30 maja 2013 r. — Ayuntamiento de Benferri przeciwko Consejería de Infraestructuras y Transporte, Iberdrola Distribución Eléctrica SAU

(Sprawa C-300/13)

(2013/C 226/09)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana, Sala de lo Contencioso-Administrativo, Sección 1

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ayuntamiento de Benferri

Strona pozwana: Consejería de Infraestructuras y Transporte, Iberdrola Distribución Eléctrica SAU

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie „konstrukcji napowietrznych linii elektrycznych o napięciu co najmniej 220 kV i długości powyżej 15 km” zawarte w pkt 20 załącznika I do dyrektywy 85/337 ⁽¹⁾ w wersji zmienionej przez dyrektywę 97/11 ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że jedynymi urządzeniami elektrycznymi, które ono obejmuje, są linie napowietrzne mieszczące się w tych dwóch progach?

Czy pojęcie „[...] linie napowietrzne do przesyłania energii elektrycznej” zawarte w pkt 3 lit. b) załącznika II do dyrektywy 85/337 w wersji zmienionej przez dyrektywę 97/11 należy interpretować w ten sposób, że jedynymi urządzeniami do przesyłania energii elektrycznej, które ono obejmuje, są linie napowietrzne? W przypadku odpowiedzi przeczącej:

- 2) Czy pojęcie „[...] linie napowietrzne do przesyłania energii elektrycznej” zawarte w pkt 3 lit. b) załącznika II do dyrektywy 85/337 [...] należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono podstacje transformatorowe?
- 3) Czy pojęcie „[...] linie napowietrzne do przesyłania energii elektrycznej” zawarte w pkt 3 lit. b) załącznika II do dyrektywy 85/337 [...] należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono podstacje transformatorowe, mimo że ich budowa lub rozbudowa realizowana jest w drodze przedsięwzięcia, które nie obejmuje konstrukcji linii napowietrznej?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (Dz.U. L 175 s. 40).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 97/11/WE z dnia 3 marca 1997 r. zmieniająca dyrektywę 85/337/EWG (Dz.U. L 73, s. 5).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākās tiesas Senāts (Łotwa) w dniu 3 czerwca 2013 r. — AS flyLAL-Lithuanian Airlines, w upadłości przeciwko VAS „Starptautiskā lidosta Rīga”, AS „Air Baltic Corporation”

(Sprawa C-302/13)

(2013/C 226/10)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākās tiesas Senāts

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AS flyLAL-Lithuanian Airlines, w upadłości.

Strona pozwana: VAS „Starptautiskā lidosta Rīga”, AS „Air Baltic Corporation”.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy należy uznać za sprawę z dziedziny cywilnej lub handlowej w rozumieniu rozporządzenia ⁽¹⁾ sprawę, w której wnosi się o przyznanie odszkodowania z tytułu szkód oraz o uznanie za bezprawne zachowania pozwanych polegającego na bezprawnym porozumieniu i nadużyciu pozycji dominującej, opartego na stosowaniu powszechnych aktów normatywnych innego państwa członkowskiego, z uwagi na to, że bezprawne porozumienia są nieważne z chwilą ich zawarcia, oraz na to, że z kolei wydanie przepisu jest aktem państwa w dziedzinie prawa publicznego (acta iure imperii), do którego mają zastosowanie przepisy międzynarodowego prawa publicznego dotyczące immunitetu sądowego państwa przed sądami innych państw?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze (sprawa jest sprawą z dziedziny prawa cywilnego lub handlowego w rozumieniu rozporządzenia), czy należy uznać, że sprawa o odszkodowanie jest sprawą z dziedziny ważności decyzji organów spółek w rozumieniu art. 22 ust. 2 rozporządzenia, co pozwala na nieuznanie orzeczenia na podstawie art. 35 ust. 1 rozporządzenia?
- 3) Jeżeli przedmiot pozwu w postępowaniu o odszkodowanie należy do zakresu stosowania art. 22 ust. 2 rozporządzenia (jurysdykcja wyłączna), to czy sąd państwa członkowskiego, w którym wnosi się o uznanie, ma obowiązek zbadać, czy zostały spełnione okoliczności wymienione w art. 35 ust. 1 rozporządzenia w związku z uznaniem orzeczenia, w którym postanawia się o ustanowieniu tymczasowych środków zabezpieczających?
- 4) Czy można rozumieć klauzulę porządku publicznego zawartą w art. 34 ust. 1 rozporządzenia w ten sposób, że uznanie wyroku, w którym postanawia się o przyjęciu tymczasowych środków zabezpieczających, jest sprzeczne z porządkiem publicznym danego państwa członkowskiego, jeżeli, po pierwsze, zasadniczą podstawą dla ustanowienia tymczasowych środków zabezpieczających jest znaczna wysokość dochodzonej kwoty, przy czym nie dokonano jej rzeczowego i uzasadnionego obliczenia, oraz po drugie, jeżeli uznanie i wykonanie rzeczowego orzeczenia mogłoby wyrządzić szkodę stronom pozwanym, której powódka będąca spółką w upadłości nie mogłaby naprawić w przypadku oddalenia powództwa w postępowaniu o odszkodowanie, co mogłoby mieć wpływ na interesy gospodarcze państwa, w którym wnosi się o uznanie, a w konsekwencji stanowiłoby zagrożenie dla bezpieczeństwa państwa, tym bardziej, że Republika Łotewska jest właścicielem 100 % akcji w Lidostas Rīga i 52,6 % akcji w AS Air Baltic Corporation?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 12, s. 1.).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Alba Iulia (Rumunia) w dniu 7 czerwca 2013 r. — Claudiu Roșu przeciwko Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Sibiu — Activitatea de Inspecție Fiscală

(Sprawa C-312/13)

(2013/C 226/11)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Alba Iulia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Claudiu Roșu

Strona pozwana: Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Sibiu — Activitatea de Inspecție Fiscală

Pytanie prejudycjalne

W przypadku gdy sprzedawca został uznany za podatnika dla celów podatku VAT, a zapłata (cena) za dostawę nieruchomości została ustalona przez strony bez żadnej wzmianki dotyczącej podatku VAT, czy wykładni art. 73 i 78 dyrektywy Rady 2006/112/WE⁽¹⁾ należy dokonywać w ten sposób, że podstawa opodatkowania obejmuje:

- zapłatę (cenę) za dostawę towaru ustaloną przez strony, pomniejszoną o stawkę podatku VAT, lub
- zapłatę (cenę) za dostawę towaru ustaloną przez strony?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1.)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Alba Iulia (Rumunia) w dniu 7 czerwca 2013 r. — Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Sibiu — Activitatea de Inspecție Fiscală przeciwko Cătălin Ienciu

(Sprawa C-313/13)

(2013/C 226/12)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Alba Iulia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Sibiu — Activitatea de Inspecție Fiscală

Strona pozwana: Cătălin Ienciu

Pytanie prejudycjalne

W przypadku gdy sprzedawca został uznany za podatnika dla celów podatku VAT, a zapłata (cena) za dostawę nieruchomości została ustalona przez strony bez żadnej wzmianki dotyczącej podatku VAT, czy wykładni art. 73 i 78 dyrektywy Rady 2006/112/WE⁽¹⁾ należy dokonywać w ten sposób, że podstawa opodatkowania obejmuje:

- zapłatę (cenę) za dostawę towaru ustaloną przez strony, pomniejszoną o stawkę podatku VAT, lub
- zapłatę (cenę) za dostawę towaru ustaloną przez strony?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1.)

Skarga wniesiona w dniu 7 czerwca 2013 r. — Parlament Europejski przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-317/13)

(2013/C 226/13)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Parlament Europejski (przedstawiciele: F. Drexler, A. Caiola i M. Pencheva, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2013/129/UE z dnia 7 marca 2013 r. w sprawie poddania 4-metyloamfetaminy środkom kontroli⁽¹⁾;
- utrzymanie w mocy skutków wywołanych przez decyzję Rady 2013/129/UE do czasu zastąpienia jej przez nowy akt przyjęty w zgodzie z obowiązującymi wymogami;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na wstępie Parlament przypomina, że preambuła zaskarżonej decyzji odsyła do następującej podstawy prawnej: art. 8 ust. 3 decyzji Rady 2005/387/WSiSW z dnia 10 maja 2005 r. w sprawie wymiany informacji, oceny ryzyka i kontroli nowych substancji psychoaktywnych⁽²⁾ oraz Traktatu w sprawie funkcjonowania Unii Europejskiej. Parlament wywodzi z tego, że Rada odnosi się w sposób domyślny do art. 34 ust. 2 lit. c) dawnego traktatu o Unii Europejskiej.

Parlament podnosi dwa zarzuty na poparcie swojej skargi o stwierdzenie nieważności.

Po pierwsze, Parlament twierdzi, że Rada oparła swą decyzję na podstawie prawnej w postaci art. 34 ust. 2 lit. c) UE, który został uchylony z chwilą wejścia w życie traktatu z Lizbony. Z tego względu zaskarżona decyzja opiera się jedynie na decyzji 2005/387/WSiSW. Ta ostatnia stanowi jedynie pochodną podstawę prawną i wyłączne oparcie się na niej jest zatem niezgodne z prawem.

Po drugie i w świetle tego, co zostało wskazane powyżej, Parlament stwierdza, że w ramach procedury decyzyjnej doszło do naruszenia istotnych wymogów proceduralnych. Z jednej strony, gdyby art. 34 ust. 2 lit. c) UE znajdował zastosowanie, to zgodnie z art. 39 ust. 1 UE należało przeprowadzić konsultacje z Parlamentem przed przyjęciem zaskarżonej decyzji. Tymczasem Parlament twierdzi, że tak się nie stało. Z drugiej strony, gdyby należało uznać, że podlegają zastosowaniu postanowienia obowiązujące po wejściu w życie traktatu z Lizbony, to Parlament powinien być zostać włączony do procedury legislacyjnej na podstawie art. 83 ust. 1 TFUE. W każdym z tych przypadków zaskarżona decyzja została przyjęta z naruszeniem istotnych wymogów proceduralnych, ponieważ Parlament nie brał udziału w jej przyjęciu.

Wreszcie w przypadku gdyby Trybunał zdecydował się stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji, Parlament uważa, że należy — zgodnie z art. 264 akapit drugi TFUE — utrzymać w mocy skutki wywołane przez zaskarżoną decyzję do chwili zastąpienia jej przez nowy akt przyjęty w zgodzie z obowiązującymi wymogami.

⁽¹⁾ Dz.U. L 72, s. 11.

⁽²⁾ Dz.U. L 127, s. 32.

Skarga wniesiona w dniu 12 czerwca 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-320/13)

(2013/C 226/14)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: P. Hetsch i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy 2009/28/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE⁽¹⁾, i w każdym razie nie powiadamiając Komisji o takich przepisach, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 27 ust. 1 tejże dyrektywy;
- nałożenie na Rzeczpospolitą Polskę zgodnie z art. 260 ust. 3 TFUE okresowej kary pieniężnej za uchybienie obowiązku poinformowania o środkach transpozycji dyrektywy 2009/28/WE o dziennej stawce w wysokości 133 228,80 EUR naliczanej od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie;
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2009/28/WE upłynął w dniu 5 grudnia 2010 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 140, s. 16

Skarga wniesiona w dniu 11 czerwca 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-321/13)

(2013/C 226/15)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Hottiaux i N. Yerrell, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do transpozycji dyrektywy Komisji 2010/61/UE z dnia 2 września 2010 r. dostosowującej po raz pierwszy do postępu naukowo-technicznego załączniki do dyrektywy 2008/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie transportu lądowego towarów niebezpiecznych⁽¹⁾, a w każdym razie nie informując o nich Komisji, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 2 ust. 1 tej dyrektywy;

— obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy Komisji 2010/61/UE z dnia 2 września 2010 r. upłynął w dniu 30 czerwca 2011 r.

(¹) Dz.U. L 233, s. 27.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bolzano (Włochy) w dniu 13 czerwca 2013 r. — Ulrike Elfriede Grauel Rüffer przeciwko Katerinie Pokornej

(Sprawa C-322/13)

(2013/C 226/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Tribunale di Bolzano

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ulrike Elfriede Grauel Rüffer

Strona pozwana: Katerina Pokorná

Pytanie prejudycjalne

Czy wykładnia art. 18 i 21 TFUE stoi na przeszkodzie stosowaniu przepisów krajowych, takich jak sporne w niniejszej sprawie, które przyznają prawo stosowania języka niemieckiego w postępowaniach cywilnych przed sądami prowincji Bolzano tylko obywatelom włoskim zamieszkałym w prowincji Bolzano, a nie obywatelom innych państw członkowskich Unii Europejskiej, niezależnie od tego, czy mieszkają w prowincji Bolzano?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez cour d'appel de Bruxelles (Belgia) w dniu 17 czerwca 2013 r. — Burgo Group SpA przeciwko Illochromie SA, w likwidacji, Jérôme'owi Theettenowi, działającemu w charakterze syndyka masy upadłościowej spółki Illochroma SA

(Sprawa C-327/13)

(2013/C 226/17)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel de Bruxelles

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca wnosząca odwołanie: Burgo Group SpA

Strona pozwana: Illochroma SA, w likwidacji, Jérôme Theetten, działający w charakterze syndyka masy upadłościowej spółki Illochroma SA

Pytania prejudycjalne

Czy rozporządzenie Rady (WE) nr 1346/2000 [z dnia 29 maja 2000 r.] w sprawie postępowania upadłościowego (¹), a w szczególności jego art. 3, 16, 27, 28 i 29 należy interpretować w ten sposób, że:

- „oddział”, o którym mowa w art. 3 ust. 2, należy rozumieć jako oddział dłużnika, wobec którego wszczęto postępowanie główne i sprzeciwia się on temu, by w ramach jednoczesnego postawienia w stan likwidacji szeregu spółek należących do tej samej grupy, spółki te mogły być przedmiotem postępowania wtórnego, w państwie, w którym mają siedzibę, ze względu na to, że mają osobowość prawną?
- osoba lub organ uprawniony do złożenia wniosku o wszczęcie postępowania wtórnego powinna mieć miejsce zamieszkania lub siedzibę na terytorium sądu państwa członkowskiego, do którego sądu wniesiono o wszczęcie tego postępowania, czy też prawo to powinno być zastrzeżone dla wszystkich obywateli Unii, jeżeli wykażą oni istnienie więzi prawnej z danym oddziałem?
- ponieważ główne postępowanie upadłościowe jest postępowaniem likwidacyjnym, wszczęcie wtórnego postępowania upadłościowego danego oddziału może zostać zarządzone tylko, gdy spełnia kryteria celowości pozostawione do oceny sądu państwa członkowskiego, przed którym wszczęto postępowanie wtórne?

(¹) Dz.U. L 160, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sozialgericht Leipzig (Niemcy) w dniu 19 czerwca 2013 r. — Elisabeta Dano i Florin Dano przeciwko Jobcenter Leipzig

(Sprawa C-333/13)

(2013/C 226/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Sozialgericht Leipzig

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Elisabeta Dano i Florin Dano

Strona pozwana: Jobcenter Leipzig

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy podmiotowym zakresem zastosowania art. 4 rozporządzenia nr 883/2004 ⁽¹⁾ objęte są osoby, które nie zamierzają ubiegać się o świadczenia mające charakter świadczeń z zabezpieczenia społecznego lub świadczeń dla wsparcia rodziny w rozumieniu art. 3 ust. 1 ww. rozporządzenia, lecz o specjalne nieskładkowe świadczenie w rozumieniu art. 3 ust. 3 w związku z art. 70 tego rozporządzenia?
- 2) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: czy na mocy art. 4 rozporządzenia nr 883/2004 państwa członkowskie są pozbawione prawa do wyłączenia w całości lub w części, w celu zapobieżenia niesłusznemu korzystaniu z zabezpieczających utrzymanie nieskładkowych świadczeń socjalnych w rozumieniu art. 70 tego rozporządzenia, będących w niedostatku obywateli Unii z pobierania takich świadczeń, które są wypłacane obywatelom danego państwa znajdującym się w tej samej sytuacji?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze i pytanie drugie: czy na mocy art. 18 TFUE lub art. 20 ust. 2 zdanie drugie lit. a) TFUE w związku z art. 20 ust. 2 zdanie trzecie i art. 24 ust. 2 dyrektywy 2004/38 ⁽²⁾ państwa członkowskie są pozbawione prawa do wyłączenia w całości lub w części, w celu zapobieżenia niesłusznemu korzystaniu z zabezpieczających utrzymanie nieskładkowych świadczeń socjalnych w rozumieniu art. 70 tego rozporządzenia, będących w niedostatku obywateli Unii z pobierania takich świadczeń, które są wypłacane obywatelom danego państwa znajdującym się w tej samej sytuacji?
- 4) Jeżeli w świetle odpowiedzi na powyższe pytania częściowe wyłączenie zabezpieczających utrzymanie świadczeń jest zgodne z prawem Unii: czy przyznanie nieskładkowych, zabezpieczających utrzymanie świadczeń obywatelom Unii może ograniczać się, poza pilną potrzebą, do przekazania środków koniecznych do powrotu do kraju ojczystego, czy też art. 1, 20 i 51 karty praw podstawowych wymagają świadczeń o szerszym zakresie, które umożliwiają trwały pobyt?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 166, s. 1)

⁽²⁾ Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, s. 77)

SĄD

Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2013 r. — Growth Energy i Renewable Fuels Association przeciwko Radzie

(Sprawa T-276/13)

(2013/C 226/19)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Growth Energy (Waszyngton, Stany Zjednoczone), Renewable Fuels Association (Waszyngton, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat P. Vander Schueren)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 157/2013 z dnia 18 lutego 2013 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz bioetanolu pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki (Dz.U. L 49 z 22.2.2013, s. 10.) w tym zakresie, w jakim dotyczy skarżących i ich członków; i
- obciążenie Rady kosztami poniesionymi przez skarżących w związku z tym postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziesięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja postąpiła wbrew rozporządzeniu podstawowemu, wprowadzając cło dla całego kraju i odmawiając obliczenia indywidualnego cła antydumpingowego, pomimo iż miała wszystkie konieczne informacje, aby to uczynić. W tym względzie skarżący zauważają, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie faktów istotnych dla sprawy, naruszyła prawo, nie uzasadniła swoich rozstrzygnięć, uchybiła ciężącemu na niej obowiązkowi staranności i naruszyła prawo do obrony, jak również zasadę pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań skarżących.
- 2) Zarzut drugi, zgodnie z którym nieuwzględnienie przez Komisję ceny eksportowej podczas obliczania marginesu dumpingu, poprzez niedokonanie korekty w górę cen eksportowych dla mieszanek produkowanych przez przedsiębiorstwo, którego dotyczy sprawa, stanowi oczywisty błąd w ocenie faktów istotnych dla sprawy i naruszenie prawa.
- 3) Zarzut trzeci, zgodnie z którym Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie faktów istotnych dla sprawy i naruszyła rozporządzenie podstawowe oraz zasadę niedyskryminacji, zawyżając wielkość przywozu bioetanolu z USA i nie traktując go w sposób podobny do przywozu tego samego produktu z krajów trzecich.
- 4) Zarzut czwarty, zgodnie z którym Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie i naruszyła rozporządzenie podstawowe, dokonując obliczenia marginesu szkody.
- 5) Zarzut piąty, zgodnie z którym Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie i naruszyła rozporządzenie podstawowe, opierając ustalenie istotnej szkody na przemysle unijnym, który nie wytwarza podobnego produktu i określając przemysł unijny przed określeniem produktu podobnego.
- 6) Zarzut szósty dotyczący tego, że kwestionowane rozporządzenie jest błędne w wyniku oczywistych błędów w ocenie i naruszeń prawa, ponieważ stwierdzona w nim istotna szkoda została ustalona w oparciu o dane dotyczące niereprezentatywnej próby producentów unijnych.
- 7) Zarzut siódmy, zgodnie z którym Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, uznając, że inne przyczyny istotnej szkody nie przerywają związku przyczynowego między omawianym przywozem a stwierdzoną szkodą dla przemysłu unijnego.
- 8) Zarzut ósmy, zgodnie z którym Rada naruszyła prawo i zasadę proporcjonalności, stosując środek antydumpingowy, który nie był konieczny.
- 9) Zarzut dziewiąty, zgodnie z którym Komisja naruszyła prawo oraz zasady dobrej administracji i niedyskryminacji, uznając, że dochodzenie w sprawie bioetanolu pochodzącego z USA było oparte na prawidłowej skardze, podczas gdy ta ostatnia nie spełniała wymogów nałożonych w rozporządzeniu podstawowym.
- 10) Zarzut dziesiąty, zgodnie z którym Komisja wielokrotnie naruszyła prawo skarżących do obrony i nie uzasadniła

przyjęcia kwestionowanego rozporządzenia, ponieważ ujawnienie ostatecznych ustaleń, na których zostało ono oparte, nie zawierało zasadniczych okoliczności i rozważań dla przyjęcia ostatecznych środków. Komisja także zmieniła okres ważności środków, nie podając uzasadnienia, podczas gdy nie udzieliła skarżącym dostępu na bieżąco do akt niepodlegających klauzuli poufności ani nie wyznaczyła skarżącym wystarczająco długiego terminu na zgłoszenie uwag odnośnie środków ostatecznych.

Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2013 r. — Marquis Energy LLC przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa T-277/13)

(2013/C 226/20)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Marquis Energy LLC (Hennepin, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat P. Vander Schueren)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 157/2013 z dnia 18 lutego 2013 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz bioetanolu pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki (Dz.U. L 49 z 22.2.2013, s. 10) w tym zakresie, w jakim dotyczy skarżącego; i
- obciążenie Rady kosztami poniesionymi przez skarżącego w związku z tym postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziesięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja postąpiła wbrew rozporządzeniu podstawowemu, wprowadzając cło dla całego kraju i odmawiając obliczenia indywidualnego cła antydumpingowego, pomimo iż miała wszystkie konieczne informacje, aby to uczynić. W tym względzie

skarżący zauważa, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie faktów istotnych dla sprawy, naruszyła prawo, nie uzasadniła swoich rozstrzygnięć, uchybiła ciężącemu na niej obowiązkowi staranności i naruszyła prawo do obrony, jak również zasadę pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań skarżącego.

- 2) Zarzut drugi, zgodnie z którym nieuwzględnienie przez Komisję ceny eksportowej podczas obliczania marginesu dumpingu, poprzez niedokonanie korekty w górę cen eksportowych dla mieszanek produkowanych przez przedsiębiorstwo, którego dotyczy sprawa, stanowi oczywisty błąd w ocenie faktów istotnych dla sprawy i naruszenie prawa.
- 3) Zarzut trzeci, zgodnie z którym Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie faktów istotnych dla sprawy i naruszyła rozporządzenie podstawowe oraz zasadę niedyskryminacji, zawiązując wielkość przywozu bioetanolu z USA i nie traktując go w sposób podobny do przywozu tego samego produktu z krajów trzecich.
- 4) Zarzut czwarty, zgodnie z którym Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie i naruszyła rozporządzenie podstawowe, dokonując obliczenia marginesu szkody.
- 5) Zarzut piąty, zgodnie z którym Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie i naruszyła rozporządzenie podstawowe, opierając ustalenie istotnej szkody na przemyśle unijnym, który nie wytwarza podobnego produktu i określając przemysł unijny przed określeniem produktu podobnego.
- 6) Zarzut szósty dotyczący tego, że kwestionowane rozporządzenie jest błędne w wyniku oczywistych błędów w ocenie i naruszeń prawa, ponieważ stwierdzona w nim istotna szkoda została ustalona w oparciu o dane dotyczące niereprezentatywnej próby producentów unijnych.
- 7) Zarzut siódmy, zgodnie z którym Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, uznając, że inne przyczyny istotnej szkody nie przerywają związku przyczynowego między omawianym przywozem a stwierdzoną szkodą dla przemysłu unijnego.
- 8) Zarzut ósmy, zgodnie z którym Rada naruszyła prawo i zasadę proporcjonalności, stosując środek antydumpingowy, który nie był konieczny.
- 9) Zarzut dziewiąty, zgodnie z którym Komisja naruszyła prawo oraz zasady dobrej administracji i niedyskryminacji, uznając, że dochodzenie w sprawie bioetanolu pochodzącego z USA było oparte na prawidłowej skardze, podczas gdy ta ostatnia nie spełniała wymogów nałożonych w rozporządzeniu podstawowym.

10) Zarzut dziesiąty, zgodnie z którym Komisja wielokrotnie naruszyła prawo skarżącego do obrony i nie uzasadniła przyjęcia kwestionowanego rozporządzenia, ponieważ ujawnienie ostatecznych ustaleń, na których zostało ono oparte, nie zawierało zasadniczych okoliczności i rozważań dla przyjęcia ostatecznych środków. Komisja także zmieniła okres ważności środków, nie podając uzasadnienia, podczas gdy nie udzieliła skarżącemu dostępu na bieżąco do akt niepodlegających klauzuli poufności ani nie wyznaczyła skarżącemu wystarczająco długiego terminu na zgłoszenie uwag odnośnie środków ostatecznych.

powinny zostać uznane za nieważne — zasądzenie odszkodowania z tytułu naruszenia art. 263 TFUE.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1) Zarzut pierwszy, zgodnie z którym stosowne klauzule protokołu ustaleń zawierają wymagania stanowiące „wystarczająco poważne naruszenie normy prawnej wyższego rzędu chroniącej podmioty indywidualne”⁽¹⁾, z tego względu, że:

— wspomniana norma prawna ma charakter nadrzędny, gdyż jest zawarta w karcie praw podstawowych i w europejskiej konwencji praw człowieka;

— na mocy art. 51 ust. 1 karty i art. 6 ust. 2 TUE pozwani mają obowiązek przestrzegać podstawowych praw zagwarantowanych w karcie i konwencji oraz popierać ich stosowanie; oraz

— depozyty bankowe stanowią własność w rozumieniu wspomnianego art. 17 karty i art. 1 protokołu nr 1 do konwencji.

2) Zarzut drugi, zgodnie z którym poniższe naruszenia rozpatrywane łącznie są tak rozległe, że stanowią wystarczająco poważne naruszenie normy prawnej wyższego rzędu:

— w czasie kiedy strona skarżąca została pozbawiona depozytów bankowych nie istniały ograniczenia „przewidziane ustawą” w *acquis* regulujące kwestie pozbawienia depozytów bankowych, niezgodnie z wymogami karty i protokołu;

— strona skarżąca została pozbawiona depozytów bankowych bez „słusznego odszkodowania [...] wypłaconego we właściwym terminie” niezgodnie z art. 17 karty i art. 1 protokołu;

— pozbawienie depozytów jest *prima facie* nielegalne, chyba że „[z] zastrzeżeniem zasady proporcjonalności, [jest ono] [...] konieczne i rzeczywiście odpowiada[...] celom interesu ogólnego uznawanym przez Unię lub potrzebom ochrony praw i wolności innych osób”⁽²⁾;

— stanowiący przeciwwagę interes publiczny polegający na zapobieżeniu, w krótkim i średnim terminie, panice i szturmowi na banki, nie został uwzględniony przy dokonywaniu oceny interesu publicznego w rozumieniu art. 17 karty i art. 1 protokołu;

— celem nie było skrzywdzenie lub ukaranie Cypru, lecz objęcie go oraz strefy euro wsparciem na rzecz stabilności, a tym samym odciążenie, a nie destabilizacja jego instytucji finansowych oraz żywotności gospodarczej;

Skarga wniesiona w dniu 24 maja 2013 r. — Ledra Advertising przeciwko Komisji i EBC

(Sprawa T-289/13)

(2013/C 226/21)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ledra Advertising Ltd (Nikozja, Cypr) (przedstawiciele: C. Paschalides, Solicitor i adwokat A. Paschalides)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny i Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— zasądzenie odszkodowania w kwocie 958 920 EUR na tej podstawie, że klauzule protokołu ustaleń z dnia 26 kwietnia 2013 r. podpisanego przez Cypr i pozwanych zawierają w pkt 1.23 — 1.27 wymagania stanowiące wystarczająco poważne naruszenie normy prawnej wyższego rzędu chroniącej podmioty indywidualne, a mianowicie art. 17 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej i art. 1 protokołu nr 1 do europejskiej konwencji praw człowieka;

— uznanie stosownych klauzul za nieważne i niebyte oraz nakazanie pilnego przeglądu instrumentów pomocy finansowej przewidzianych w art. 14 — 18 Traktatu ustanawiającego europejski mechanizm stabilności (zwanego dalej „traktatem EMS”), zgodnie z art. 19 tego traktatu, w świetle orzeczenia Sądu i celem wprowadzenia zmian niezbędnych, by zastosować się do tego orzeczenia;

— jeżeli odszkodowanie wskazane w żądaniu pierwszym nie zostanie przyznane z tego powodu, że stosowne klauzule

— nie ma mowy o zachowaniu proporcjonalności ingerencji względem uzasadnionego celu, gdyż zgodnie z art. 3 traktatu EMS jego prawdziwym celem jest „uruchamianie funduszy oraz udzielanie jego członkom napotykanym lub mogącym napotkać poważne trudności finansowe, pod rygorystycznymi warunkami [...], wsparcia na rzecz stabilności, jeżeli będzie to konieczne do zapewnienia stabilności finansowej strefy euro w całości i jej państw członkowskich” bez równoczesnego paraliżowania ich gospodarki.

- 3) Zarzut trzeci, zgodnie z którym wskazane pozbawienie depozytów strony skarżącej nie było konieczne, ani proporcjonalne.
- 4) Zarzut czwarty, zgodnie z którym ostatecznie to pozwani spowodowali pozbawienie strony skarżącej jej depozytów bankowych, ponieważ gdyby nie to wystarczająco poważne naruszenie depozyty bankowe strony skarżącej byłyby chronione prawami wynikającymi z karty i protokołu, skutkiem czego szkoda poniesiona przez stronę skarżącą jest wystarczająco bezpośrednia i przewidywalna.
- 5) Zarzut piąty, zgodnie z którym skoro powyższe żądania są uzasadnione, stosowne klauzule należy uznać za nieważne i niebyłe pomimo faktu, że odnoszą się one do Cypru, ponieważ dotyczą strony skarżącej bezpośrednio i indywidualnie na tej podstawie, że stosowne klauzule i sposób ich wykonania naruszają traktat lub reguły prawne związane z jego stosowaniem, lub — w zakresie w jakim zostałyby orzeczone, że pozbawienie strony skarżącej jej depozytów bankowych podważało zasadę prawną wyrażoną w art. 6 ust. 1 TUE — że miało miejsce nadużycie władzy.

⁽¹⁾ Zobacz wyrok z dnia 2 grudnia 1971 r. w sprawie 5/71 Zuckerfabrik Schoeppenstedt przeciwko Radzie, Rec. s. 975.

⁽²⁾ Artykuł 52 ust. 1 karty.

Skarga wniesiona w dniu 24 maja 2013 r. — CMBG przeciwko Komisji i EBC

(Sprawa T-290/13)

(2013/C 226/22)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: CMBG Ltd (Tortola, Brytyjskie Wyspy Dziewicze) (przedstawiciele: C. Paschalides, Solicitor i adwokat A. Paschalides)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny i Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zasądzenie odszkodowania w kwocie 1 999 121,60 EUR na tej podstawie, że klauzule protokołu ustaleń z dnia 26 kwietnia 2013 r. podpisanego przez Cypr i pozwanych zawierają w pkt 1.23 — 1.27 wymagania stanowiące wystarczająco poważne naruszenie normy prawnej wyższego rzędu chroniącej podmioty indywidualne, a mianowicie art. 17 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej i art. 1 protokołu nr 1 do europejskiej konwencji praw człowieka;
- uznanie stosownych klauzul za nieważne i niebyłe oraz nakazanie pilnego przeglądu instrumentów pomocy finansowej przewidzianych w art. 14 — 18 Traktatu ustanawiającego europejski mechanizm stabilności (zwanego dalej „traktatem EMS”), zgodnie z art. 19 tego traktatu, w świetle orzeczenia Sądu i celem wprowadzenia zmian niezbędnych, by zastosować się do tego orzeczenia;
- jeżeli odszkodowanie wskazane w żądaniu pierwszym nie zostanie przyznane z tego powodu, że stosowne klauzule powinny zostać uznane za nieważne — zasądzenie odszkodowania z tytułu naruszenia art. 263 TFUE.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy, zgodnie z którym stosowne klauzule protokołu ustaleń zawierają wymagania stanowiące „wystarczająco poważne naruszenie normy prawnej wyższego rzędu chroniącej podmioty indywidualne” ⁽¹⁾, z tego względu, że:

— wspomniana norma prawna ma charakter nadrzędny, gdyż jest zawarta w karcie praw podstawowych i w europejskiej konwencji praw człowieka;

— na mocy art. 51 ust. 1 karty i art. 6 ust. 2 TUE pozwani mają obowiązek przestrzegać podstawowych praw zagwarantowanych w karcie i konwencji oraz popierać ich stosowanie; oraz

— depozyty bankowe stanowią własność w rozumieniu wspomnianego art. 17 karty i art. 1 protokołu nr 1 do konwencji.

2) Zarzut drugi, zgodnie z którym poniższe naruszenia rozpatrywane łącznie są tak rozległe, że stanowią wystarczająco poważne naruszenie normy prawnej wyższego rzędu:

— w czasie kiedy strona skarżąca została pozbawiona depozytów bankowych nie istniały ograniczenia „przewidziane ustawą” w *acquis* regulujące kwestie pozbawienia depozytów bankowych, niezgodnie z wymogami karty i protokołu;

— strona skarżąca została pozbawiona depozytów bankowych bez „słusznego odszkodowania [...] wypłaconego we właściwym terminie” niezgodnie z art. 17 karty i art. 1 protokołu;

— pozbawienie depozytów jest *prima facie* nielegalne, chyba że „[z] zastrzeżeniem zasady proporcjonalności, [jest ono] [...] konieczne i rzeczywiście odpowiada[...] celom interesu ogólnego uznawanym przez Unię lub potrzebom ochrony praw i wolności innych osób”⁽²⁾;

— stanowiący przeciwagę interes publiczny polegający na zapobieżeniu, w krótkim i średnim terminie, panice i szturmowi na banki, nie został uwzględniony przy dokonywaniu oceny interesu publicznego w rozumieniu art. 17 karty i art. 1 protokołu;

— celem nie było skrzywdzenie lub ukaranie Cypru, lecz objęcie go oraz strefy euro wsparciem na rzecz stabilności, a tym samym odciążenie, a nie destabilizacja jego instytucji finansowych oraz żywotności gospodarczej;

— nie ma mowy o zachowaniu proporcjonalności ingerencji względem uzasadnionego celu, gdyż zgodnie z art. 3 traktatu EMS jego prawdziwym celem jest „uruchamianie funduszy oraz udzielanie jego członkom napotykanym lub mogącym napotkać poważne trudności finansowe, pod rygorystycznymi warunkami [...], wsparcia na rzecz stabilności, jeżeli będzie to konieczne do zapewnienia stabilności finansowej strefy euro w całości i jej państw członkowskich” bez równoczesnego paraliżowania ich gospodarki.

3) Zarzut trzeci, zgodnie z którym wskazane pozbawienie depozytów strony skarżącej nie było konieczne, ani proporcjonalne.

4) Zarzut czwarty, zgodnie z którym ostatecznie to pozwani spowodowali pozbawienie strony skarżącej jej depozytów bankowych, ponieważ gdyby nie to wystarczająco poważne naruszenie depozyty bankowe strony skarżącej byłyby chro-

nione prawami wynikającymi z karty i protokołu, skutkiem czego szkoda poniesiona przez stronę skarżącą jest wystarczająco bezpośrednia i przewidywalna.

5) Zarzut piąty, zgodnie z którym skoro powyższe żądania są uzasadnione, stosowne klauzule należy uznać za nieważne i niebyłe pomimo faktu, że odnoszą się one do Cypru, ponieważ dotyczą strony skarżącej bezpośrednio i indywidualnie na tej podstawie, że stosowne klauzule i sposób ich wykonania naruszają traktat lub reguły prawne związane z jego stosowaniem, lub — w zakresie w jakim zostałyby orzeczone, że pozbawienie strony skarżącej jej depozytów bankowych podważało zasadę prawną wyrażoną w art. 6 ust. 1 TUE — że miało miejsce nadużycie władzy.

⁽¹⁾ Zobacz wyrok z dnia 2 grudnia 1971 r. w sprawie 5/71 Zuckerfabrik Schoeppenstedt przeciwko Radzie, Rec. s. 975.

⁽²⁾ Artykuł 52 ust. 1 karty.

Skarga wniesiona w dniu 24 maja 2013 r. — Eleftheriou i Papachristofi przeciwko Komisji i EBC

(Sprawa T-291/13)

(2013/C 226/23)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Andreas Eleftheriou (Dherynia, Cypr); Eleni Eleftheriou (Dherynia); Lilia Papachristofi (Dherynia) (przedstawiciele: C. Paschalides, Solicitor i adwokat A. Paschalides)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny i Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— zasądzenie odszkodowania w kwocie 347 520,68 GBP na tej podstawie, że klauzule protokołu ustaleń z dnia 26 kwietnia 2013 r. podpisanego przez Cypr i pozwanych zawierają w pkt 1.23 — 1.27 wymagania stanowiące wystarczająco poważne naruszenie normy prawnej wyższego rzędu chroniącej podmioty indywidualne, a mianowicie art. 17 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej i art. 1 protokołu nr 1 do europejskiej konwencji praw człowieka;

- uznanie stosownych klauzul za nieważne i niebyłe oraz nakazanie pilnego przeglądu instrumentów pomocy finansowej przewidzianych w art. 14 — 18 Traktatu ustanawiającego europejski mechanizm stabilności (zwanego dalej „traktatem EMS”), zgodnie z art. 19 tego traktatu, w świetle orzeczenia Sądu i celem wprowadzenia zmian niezbędnych, by zastosować się do tego orzeczenia;
- jeżeli odszkodowanie wskazane w żądaniu pierwszym nie zostanie przyznane z tego powodu, że stosowne klauzule powinny zostać uznane za nieważne — zasądzenie odszkodowania z tytułu naruszenia art. 263 TFUE.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1) Zarzut pierwszy, zgodnie z którym stosowne klauzule protokołu ustaleń zawierają wymagania stanowiące „wystarczająco poważne naruszenie normy prawnej wyższego rzędu chroniącej podmioty indywidualne”⁽¹⁾, z tego względu, że:

- wspomniana norma prawna ma charakter nadrzędny, gdyż jest zawarta w karcie praw podstawowych i w europejskiej konwencji praw człowieka;

- na mocy art. 51 ust. 1 karty i art. 6 ust. 2 TUE pozwani mają obowiązek przestrzegać podstawowych praw zagwarantowanych w karcie i konwencji oraz popierać ich stosowanie; oraz

- depozyty bankowe stanowią własność w rozumieniu wspomnianego art. 17 karty i art. 1 protokołu nr 1 do konwencji.

2) Zarzut drugi, zgodnie z którym poniższe naruszenia rozpatrywane łącznie są tak rozległe, że stanowią wystarczająco poważne naruszenie normy prawnej wyższego rzędu:

- w czasie kiedy strona skarżąca została pozbawiona depozytów bankowych nie istniały ograniczenia „przewidziane ustawą” w *acquis* regulujące kwestie pozbawienia depozytów bankowych, niezgodnie z wymogami karty i protokołu;

- strona skarżąca została pozbawiona depozytów bankowych bez „słusznego odszkodowania [...] wypłaconego we właściwym terminie” niezgodnie z art. 17 karty i art. 1 protokołu;

- pozbawienie depozytów jest *prima facie* nielegalne, chyba że „[z] zastrzeżeniem zasady proporcjonalności, [jest ono] [...] konieczne i rzeczywiście odpowiada[...] celom interesu ogólnego uznawanym przez Unię lub potrzebom ochrony praw i wolności innych osób”⁽²⁾;

- stanowiący przeciwagę interes publiczny polegający na zapobieżeniu, w krótkim i średnim terminie, panice i szturmowi na banki, nie został uwzględniony przy dokonywaniu oceny interesu publicznego w rozumieniu art. 17 karty i art. 1 protokołu;

- celem nie było skrzywdzenie lub ukaranie Cypru, lecz objęcie go oraz strefy euro wsparciem na rzecz stabilności, a tym samym odciążenie, a nie destabilizacja jego instytucji finansowych oraz żywotności gospodarczej;

- nie ma mowy o zachowaniu proporcjonalności ingerencji względem uzasadnionego celu, gdyż zgodnie z art. 3 traktatu EMS jego prawdziwym celem jest „uruchamianie funduszy oraz udzielanie jego członkom napotykanym lub mogącym napotkać poważne trudności finansowe, pod rygorystycznymi warunkami [...], wsparcia na rzecz stabilności, jeżeli będzie to konieczne do zapewnienia stabilności finansowej strefy euro w całości i jej państw członkowskich” bez równoczesnego paraliżowania ich gospodarki.

3) Zarzut trzeci, zgodnie z którym wskazane pozbawienie depozytów strony skarżącej nie było konieczne, ani proporcjonalne.

4) Zarzut czwarty, zgodnie z którym ostatecznie to pozwani spowodowali pozbawienie strony skarżącej jej depozytów bankowych, ponieważ gdyby nie to wystarczająco poważne naruszenie depozyty bankowe strony skarżącej byłyby chronione prawami wynikającymi z karty i protokołu, skutkiem czego szkoda poniesiona przez stronę skarżącą jest wystarczająco bezpośrednia i przewidywalna.

5) Zarzut piąty, zgodnie z którym skoro powyższe żądania są uzasadnione, stosowne klauzule należy uznać za nieważne i niebyłe pomimo faktu, że odnoszą się one do Cypru, ponieważ dotyczą strony skarżącej bezpośrednio i indywidualnie na tej podstawie, że stosowne klauzule i sposób ich wykonania naruszają traktat lub reguły prawne związane z jego stosowaniem, lub — w zakresie w jakim zostałyby

orzeczone, że pozbawienie strony skarżącej jej depozytów bankowych podważało zasadę prawną wyrażoną w art. 6 ust. 1 TUE — że miało miejsce nadużycie władzy.

— jeżeli odszkodowanie wskazane w żądaniu pierwszym nie zostanie przyznane z tego powodu, że stosowne klauzule powinny zostać uznane za nieważne — zasądzenie odszkodowania z tytułu naruszenia art. 263 TFUE.

⁽¹⁾ Zobaczyć wyrok z dnia 2 grudnia 1971 r. w sprawie 5/71 Zuckerfabrik Schoeppenstedt przeciwko Radzie, Rec. s. 975.

⁽²⁾ Artykuł 52 ust. 1 karty.

Skarga wniesiona w dniu 24 maja 2013 r. — Evangelou przeciwko Komisji i EBC

(Sprawa T-292/13)

(2013/C 226/24)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Christos Evangelou i Yvonne Evangelou (Dherynia, Cypr) (przedstawiciele: C. Paschalides, Solicitor i adwokat A. Paschalides)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny i Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— zasądzenie odszkodowania w kwocie 1 552 110,64 EUR na tej podstawie, że klauzule protokołu ustaleń z dnia 26 kwietnia 2013 r. podpisanego przez Cypr i pozwanych zawierają w pkt 1.23 — 1.27 wymagania stanowiące wystarczająco poważne naruszenie normy prawnej wyższego rzędu chroniącej podmioty indywidualne, a mianowicie art. 17 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej i art. 1 protokołu nr 1 do europejskiej konwencji praw człowieka;

— uznanie stosownych klauzul za nieważne i niebyłe oraz nakazanie pilnego przeglądu instrumentów pomocy finansowej przewidzianych w art. 14 — 18 Traktatu ustanawiającego europejski mechanizm stabilności (zwanego dalej „traktatem EMS”), zgodnie z art. 19 tego traktatu, w świetle orzeczenia Sądu i celem wprowadzenia zmian niezbędnych, by zastosować się do tego orzeczenia;

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1) Zarzut pierwszy, zgodnie z którym stosowne klauzule protokołu ustaleń zawierają wymagania stanowiące „wystarczająco poważne naruszenie normy prawnej wyższego rzędu chroniącej podmioty indywidualne” ⁽¹⁾, z tego względu, że:

— wspomniana norma prawna ma charakter nadrzędny, gdyż jest zawarta w karcie praw podstawowych i w europejskiej konwencji praw człowieka;

— na mocy art. 51 ust. 1 karty i art. 6 ust. 2 TUE pozwani mają obowiązek przestrzegać podstawowych praw zagwarantowanych w karcie i konwencji oraz popierać ich stosowanie; oraz

— depozyty bankowe stanowią własność w rozumieniu wspomnianego art. 17 karty i art. 1 protokołu nr 1 do konwencji.

2) Zarzut drugi, zgodnie z którym poniższe naruszenia rozpatrywane łącznie są tak rozległe, że stanowią wystarczająco poważne naruszenie normy prawnej wyższego rzędu:

— w czasie kiedy strona skarżąca została pozbawiona depozytów bankowych nie istniały ograniczenia „przewidziane ustawą” w *acquis* regulujące kwestie pozbawienia depozytów bankowych, niezgodnie z wymogami karty i protokołu;

— strona skarżąca została pozbawiona depozytów bankowych bez „słusznego odszkodowania [...] wypłaconego we właściwym terminie” niezgodnie z art. 17 karty i art. 1 protokołu;

— pozbawienie depozytów jest *prima facie* nielegalne, chyba że „[z] zastrzeżeniem zasady proporcjonalności, [jest ono] [...] konieczne i rzeczywiście odpowiada[...] celom interesu ogólnego uznawanym przez Unię lub potrzebom ochrony praw i wolności innych osób” ⁽²⁾;

— stanowiący przeciwwagę interes publiczny polegający na zapobieżeniu, w krótkim i średnim terminie, panice i szturmowi na banki, nie został uwzględniony przy dokonywaniu oceny interesu publicznego w rozumieniu art. 17 karty i art. 1 protokołu;

— celem nie było skrzywdzenie lub ukaranie Cypru, lecz objęcie go oraz strefy euro wsparciem na rzecz stabilności, a tym samym odciążenie, a nie destabilizacja jego instytucji finansowych oraz żywotności gospodarczej;

— nie ma mowy o zachowaniu proporcjonalności ingerencji względem uzasadnionego celu, gdyż zgodnie z art. 3 traktatu EMS jego prawdziwym celem jest „uruchamianie funduszy oraz udzielanie jego członkom napotykanym lub mogącym napotkać poważne trudności finansowe, pod rygorystycznymi warunkami [...], wsparcia na rzecz stabilności, jeżeli będzie to konieczne do zapewnienia stabilności finansowej strefy euro w całości i jej państw członkowskich” bez równoczesnego paraliżowania ich gospodarki.

- 3) Zarzut trzeci, zgodnie z którym wskazane pozbawienie depozytów strony skarżącej nie było konieczne, ani proporcjonalne.
- 4) Zarzut czwarty, zgodnie z którym ostatecznie to pozwani spowodowali pozbawienie strony skarżącej jej depozytów bankowych, ponieważ gdyby nie to wystarczająco poważne naruszenie depozyty bankowe strony skarżącej byłyby chronione prawami wynikającymi z karty i protokołu, skutkiem czego szkoda poniesiona przez stronę skarżącą jest wystarczająco bezpośrednia i przewidywalna.
- 5) Zarzut piąty, zgodnie z którym skoro powyższe żądania są uzasadnione, stosowne klauzule należy uznać za nieważne i niebyłe pomimo faktu, że odnoszą się one do Cypru, ponieważ dotyczą strony skarżącej bezpośrednio i indywidualnie na tej podstawie, że stosowne klauzule i sposób ich wykonania naruszają traktat lub reguły prawne związane z jego stosowaniem, lub — w zakresie w jakim zostałyby orzeczone, że pozbawienie strony skarżącej jej depozytów bankowych podważało zasadę prawną wyrażoną w art. 6 ust. 1 TUE — że miało miejsce nadużycie władzy.

(¹) Zobacz wyrok z dnia 2 grudnia 1971 r. w sprawie 5/71 Zuckerfabrik Schoepfenstedt przeciwko Radzie, Rec. s. 975.

(²) Artykuł 52 ust. 1 karty.

Skarga wniesiona w dniu 24 maja 2013 r. — Theophilou przeciwko Komisji i EBC

(Sprawa T-293/13)

(2013/C 226/25)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Christos Theophilou i Eleni Theophilou (Nikozja, Cypr) (przedstawiciele: C. Paschalides, Solicitor i adwokat A. Paschalides)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny i Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zasądzenie odszkodowania w kwocie 1 583 479 EUR na tej podstawie, że klauzule protokołu ustaleń z dnia 26 kwietnia 2013 r. podpisanego przez Cypr i pozwanych zawierają w pkt 1.23 — 1.27 wymagania stanowiące wystarczająco poważne naruszenie normy prawnej wyższego rzędu chroniącej podmioty indywidualne, a mianowicie art. 17 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej i art. 1 protokołu nr 1 do europejskiej konwencji praw człowieka;
- uznanie stosownych klauzul za nieważne i niebyłe oraz nakazanie pilnego przeglądu instrumentów pomocy finansowej przewidzianych w art. 14 — 18 Traktatu ustanawiającego europejski mechanizm stabilności (zwanego dalej „traktatem EMS”), zgodnie z art. 19 tego traktatu, w świetle orzeczenia Sądu i celem wprowadzenia zmian niezbędnych, by zastosować się do tego orzeczenia;
- jeżeli odszkodowanie wskazane w żądaniu pierwszym nie zostanie przyznane z tego powodu, że stosowne klauzule powinny zostać uznane za nieważne — zasądzenie odszkodowania z tytułu naruszenia art. 263 TFUE.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy, zgodnie z którym stosowne klauzule protokołu ustaleń zawierają wymagania stanowiące „wystarczająco poważne naruszenie normy prawnej wyższego rzędu chroniącej podmioty indywidualne” (¹), z tego względu, że:

— wspomniana norma prawna ma charakter nadrzędny, gdyż jest zawarta w karcie praw podstawowych i w europejskiej konwencji praw człowieka;

- na mocy art. 51 ust. 1 karty i art. 6 ust. 2 TUE pozwani mają obowiązek przestrzegać podstawowych praw zagwarantowanych w karcie i konwencji oraz popierać ich stosowanie; oraz
- depozyty bankowe stanowią własność w rozumieniu wspomnianego art. 17 karty i art. 1 protokołu nr 1 do konwencji.
- 2) Zarzut drugi, zgodnie z którym poniższe naruszenia rozpatrywane łącznie są tak rozległe, że stanowią wystarczająco poważne naruszenie normy prawnej wyższego rzędu:
- w czasie kiedy strona skarżąca została pozbawiona depozytów bankowych nie istniały ograniczenia „przewidziane ustawą” w *acquis* regulujące kwestie pozbawienia depozytów bankowych, niezgodnie z wymogami karty i protokołu;
- strona skarżąca została pozbawiona depozytów bankowych bez „słusznego odszkodowania [...] wypłaconego we właściwym terminie” niezgodnie z art. 17 karty i art. 1 protokołu;
- pozbawienie depozytów jest *prima facie* nielegalne, chyba że „[z] zastrzeżeniem zasady proporcjonalności, [jest ono] [...] konieczne i rzeczywiście odpowiada[...] celom interesu ogólnego uznawanym przez Unię lub potrzebom ochrony praw i wolności innych osób”⁽²⁾;
- stanowiący przeciwagę interes publiczny polegający na zapobieżeniu, w krótkim i średnim terminie, panice i szturmowi na banki, nie został uwzględniony przy dokonywaniu oceny interesu publicznego w rozumieniu art. 17 karty i art. 1 protokołu;
- celem nie było skrzywdzenie lub ukaranie Cypru, lecz objęcie go oraz strefy euro wsparciem na rzecz stabilności, a tym samym odciążenie, a nie destabilizacja jego instytucji finansowych oraz żywotności gospodarczej;
- nie ma mowy o zachowaniu proporcjonalności ingerencji względem uzasadnionego celu, gdyż zgodnie z art. 3 traktatu EMS jego prawdziwym celem jest „uruchamianie funduszy oraz udzielanie jego członkom napotykanym lub mogącym napotkać poważne trudności finansowe, pod rygorystycznymi warunkami [...], wsparcia na rzecz stabilności, jeżeli będzie to konieczne do zapewnienia stabilności finansowej strefy euro w całości i jej państw członkowskich” bez równoczesnego paraliżowania ich gospodarki.
- 3) Zarzut trzeci, zgodnie z którym wskazane pozbawienie depozytów strony skarżącej nie było konieczne, ani proporcjonalne.
- 4) Zarzut czwarty, zgodnie z którym ostatecznie to pozwani spowodowali pozbawienie strony skarżącej jej depozytów bankowych, ponieważ gdyby nie to wystarczająco poważne naruszenie depozyty bankowe strony skarżącej byłyby chronione prawami wynikającymi z karty i protokołu, skutkiem czego szkoda poniesiona przez stronę skarżącą jest wystarczająco bezpośrednia i przewidywalna.
- 5) Zarzut piąty, zgodnie z którym skoro powyższe żądania są uzasadnione, stosowne klauzule należy uznać za nieważne i niebyły pomimo faktu, że odnoszą się one do Cypru, ponieważ dotyczą strony skarżącej bezpośrednio i indywidualnie na tej podstawie, że stosowne klauzule i sposób ich wykonania naruszają traktat lub reguły prawne związane z jego stosowaniem, lub — w zakresie w jakim zostałyby orzeczone, że pozbawienie strony skarżącej jej depozytów bankowych podważało zasadę prawną wyrażoną w art. 6 ust. 1 TUE — że miało miejsce nadużycie władzy.

⁽¹⁾ Zobacz wyrok z dnia 2 grudnia 1971 r. w sprawie 5/71 Zuckerfabrik Schoeppenstedt przeciwko Radzie, Rec. s. 975.

⁽²⁾ Artykuł 52 ust. 1 karty.

Skarga wniesiona w dniu 27 maja 2013 r. — Fialtor przeciwko Komisji i EBC

(Sprawa T-294/13)

(2013/C 226/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Fialtor Ltd (Belize, Belize) (przedstawiciele: C. Paschalides, Solicitor i adwokat A. Paschalides)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny, Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zasądzenie odszkodowania w kwocie 278 925,79 EUR na tej podstawie, że klauzule protokołu ustaleń z dnia 26 kwietnia 2013 r. podpisanego przez Cypr i pozwanych zawierają w pkt 1.23 — 1.27 wymagania stanowiące wystarczająco poważne naruszenie normy prawnej wyższego rzędu chroniącej podmioty indywidualne, a mianowicie art. 17 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej i art. 1 protokołu nr 1 do europejskiej konwencji praw człowieka;
- uznanie stosownych klauzul za nieważne i niebyłe oraz nakazanie pilnego przeglądu instrumentów pomocy finansowej przewidzianych w art. 14 — 18 Traktatu ustanawiającego europejski mechanizm stabilności (zwanego dalej „traktatem EMS”), zgodnie z art. 19 tego traktatu, w świetle orzeczenia Sądu i celem wprowadzenia zmian niezbędnych, by zastosować się do tego orzeczenia;
- jeżeli odszkodowanie wskazane w żądaniu pierwszym nie zostanie przyznane z tego powodu, że stosowne klauzule powinny zostać uznane za nieważne — zasądzenie odszkodowania z tytułu naruszenia art. 263 TFUE.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy, zgodnie z którym stosowne klauzule protokołu ustaleń zawierają wymagania stanowiące „wystarczająco poważne naruszenie normy prawnej wyższego rzędu chroniącej podmioty indywidualne”⁽¹⁾, z tego względu, że:
 - wspomniana norma prawna ma charakter nadrzędny, gdyż jest zawarta w karcie praw podstawowych i w europejskiej konwencji praw człowieka;
 - na mocy art. 51 ust. 1 karty i art. 6 ust. 2 TUE pozwani mają obowiązek przestrzegać podstawowych praw zagwarantowanych w karcie i konwencji oraz popierać ich stosowanie; oraz
 - depozyty bankowe stanowią własność w rozumieniu wspomnianego art. 17 karty i art. 1 protokołu nr 1 do konwencji.
- 2) Zarzut drugi, zgodnie z którym poniższe naruszenia rozpatrywane łącznie są tak rozległe, że stanowią wystarczająco poważne naruszenie normy prawnej wyższego rzędu:
 - w czasie kiedy strona skarżąca została pozbawiona depozytów bankowych nie istniały ograniczenia „przewidziane ustawą” w *acquis* regulujące kwestie pozbawienia depozytów bankowych, niezgodnie z wymogami karty i protokołu;
 - strona skarżąca została pozbawiona depozytów bankowych bez „słusznego odszkodowania [...] wypłaconego we właściwym terminie” niezgodnie z art. 17 karty i art. 1 protokołu;
 - pozbawienie depozytów jest *prima facie* nielegalne, chyba że „[z] zastrzeżeniem zasady proporcjonalności, [jest ono] [...] konieczne i rzeczywiście odpowiada[...] celom interesu ogólnego uznawanym przez Unię lub potrzebom ochrony praw i wolności innych osób”⁽²⁾;
 - stanowiący przeciwwagę interes publiczny polegający na zapobieżeniu, w krótkim i średnim terminie, panice i szturmowi na banki, nie został uwzględniony przy dokonywaniu oceny interesu publicznego w rozumieniu art. 17 karty i art. 1 protokołu;
 - celem nie było skrzywdzenie lub ukaranie Cypru, lecz objęcie go oraz strefy euro wsparciem na rzecz stabilności, a tym samym odciążenie, a nie destabilizacja jego instytucji finansowych oraz żywotności gospodarczej;
 - nie ma mowy o zachowaniu proporcjonalności ingerencji względem uzasadnionego celu, gdyż zgodnie z art. 3 traktatu EMS jego prawdziwym celem jest „uruchamianie funduszy oraz udzielanie jego członkom napotykaającym lub mogącym napotkać poważne trudności finansowe, pod rygorystycznymi warunkami [...], wsparcia na rzecz stabilności, jeżeli będzie to konieczne do zapewnienia stabilności finansowej strefy euro w całości i jej państw członkowskich” bez równoczesnego paraliżowania ich gospodarki.
- 3) Zarzut trzeci, zgodnie z którym wskazane pozbawienie depozytów strony skarżącej nie było konieczne, ani proporcjonalne.
- 4) Zarzut czwarty, zgodnie z którym ostatecznie to pozwani spowodowali pozbawienie strony skarżącej jej depozytów bankowych, ponieważ gdyby nie to wystarczająco poważne naruszenie depozyty bankowe strony skarżącej byłyby chronione prawami wynikającymi z karty i protokołu, skutkiem czego szkoda poniesiona przez stronę skarżącą jest wystarczająco bezpośrednia i przewidywalna.

5) Zarzut piąty, zgodnie z którym skoro powyższe żądania są uzasadnione, stosowne klauzule należy uznać za nieważne i niebyłe pomimo faktu, że odnoszą się one do Cypru, ponieważ dotyczą strony skarżącej bezpośrednio i indywidualnie na tej podstawie, że stosowne klauzule i sposób ich wykonania naruszają traktat lub reguły prawne związane z jego stosowaniem, lub — w zakresie w jakim zostałyby orzeczone, że pozbawienie strony skarżącej jej depozytów bankowych podważało zasadę prawną wyrażoną w art. 6 ust. 1 TUE — że miało miejsce nadużycie władzy.

(¹) Zobacz wyrok z dnia 2 grudnia 1971 r. w sprawie 5/71 Zuckerfabrik Schoeppenstedt przeciwko Radzie, Rec. s. 975.

(²) Artykuł 52 ust. 1 karty.

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Blufin SpA

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny znak towarowy „BLUMARINE” dla towarów z klasy 25

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Uwzględnienie odwołania i odrzucenie zgłoszenia

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94

Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2013 r. — Adler Modemärkte przeciwko OHIM — Blufin (MARINE BLEU)

(Sprawa T-296/13)

(2013/C 226/27)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Adler Modemärkte AG (Haibach, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci J. Plate i R. Kaase)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Blufin SpA (Carpi, Włochy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 3 kwietnia 2013 r. w sprawie R 386/2012-2 z powodu niezgodności z art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi w związku z postępowaniem odwoławczym.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy zawierający elementy słowne „MARINE BLEU” dla towarów z klasy 25 — zgłoszenie nr 6 637 193

Skarga wniesiona w dniu 28 maja 2013 r. — Nordex Holding przeciwko OHIM — Fontana Food (Taverna)

(Sprawa T-302/13)

(2013/C 226/28)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Nordex Holding A/S (Dronninglund, Dania) (przedstawiciel: adwokat M. Kleis)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Fontana Food AB (Tyresö, Szwecja)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej z dnia 21 marca 2013 r. w sprawie R 2608/2011-1;
- uchylenie decyzji Wydziału Unieważnień z dnia 21 października 2011 r. w sprawie 4891, która poprzedziła zaskarżoną decyzję;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Graficzny znak towarowy zawierający element słowny „Taverna” — zgłoszenie nr 5 466 909

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Fontana Food AB

Uzasadnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku: W uzasadnieniu wniosku o unieważnienie prawa do znaku wskazano podstawy określone w art. 53 ust. 1 lit. a) i art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009

Decyzja Wydziału Unieważnień: Częściowe unieważnienie zakwestionowanego wspólnotowego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 53 ust. 1 lit. a) w związku z art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 5 czerwca 2013 r. — Silicium España Laboratorios przeciwko OHIM — LLR-G5 (LLRG5)

(Sprawa T-306/13)

(2013/C 226/29)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Silicium España Laboratorios, SL (Vila-Seca, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat C. Sueiras Villalobos)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: LLR-G5Ltd (Castlebar, Irlandia)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 7 marca 2013 r. (sprawa R 383/2012-1) w zakresie, w jakim decyzja ta unieważnia prawo do wspólnotowego znaku towarowego nr 3384625 „LLRG5” z powodu używania go w złej wierze;
- utrzymanie w mocy decyzji Wydziału Unieważnień z dnia 20 grudnia 2011 r. w sprawie 4174 C;
- obciążenie OHIM kosztami własnymi oraz kosztami poniesionymi przez Silicium w związku z niniejszym postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do znaku: słowny znak towarowy „LLRG5” — wspólnotowy znak towarowy nr 3 384 625

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: druga strona postępowania przed Izłą Odwoławczą

Uzasadnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku: powody określone w art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009

Decyzja Wydziału Unieważnień: oddalenie wniosku o unieważnienie prawa do znaku

Decyzja Izby Odwoławczej: uchylenie zaskarżonej decyzji i unieważnienie prawa do znaku

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia rady nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 7 czerwca 2013 r. — Repsol przeciwko OHIM — Argiles (ELECTROLINERA)

(Sprawa T-308/13)

(2013/C 226/30)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Repsol, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: J. Devaureix i L. Montoya Terán, abogados)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą był również: Josep María Adell Argiles (Madryt, Hiszpania)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności i pozbawienie skutków decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 7 marca 2013 r. w sprawie R 1565/2012-1 i w konsekwencji dopuszczenie do rejestracji wspólnotowego znaku towarowego nr 9 548 884 „ELECTROLINERA” dla towarów i usług z klas 4, 37 i 39, w odniesieniu do których odmówiono rejestracji w zaskarżonej decyzji;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „ELECTROLINERA” dla towarów i usług z klas 4, 35, 37 i 39 — zgłoszenie nr 9 548 884

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Josep María Adell Argiles

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny krajowy znak towarowy „ELECTROLINERA” dla towarów z klas 6, 9 i 12

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Częściowe oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Częściowe uwzględnienie odwołania, częściowe uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów i odrzucenie w szerszym zakresie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 7 czerwca 2013 r. — Enosi Mastichoparagogen przeciwko OHIM — Gaba International (ELMA)

(Sprawa T-309/13)

(2013/C 226/31)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Enosi Mastichoparagogen Chiou (Chios, Grecja) (przedstawiciel: adwokat A. Malamis)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Gaba International Holding AG (Hamburg, Niemcy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej z dnia 26 marca 2013 r. w sprawie R 1539/2012-4;
- nakazanie OHIM i Gaba International Holding AG pokrycia własnych kosztów oraz kosztów poniesionych przez zgłaszającego wspólnotowy znak towarowy (stronę skarżącą)

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „ELMA” dla towarów z klasy 5 — międzynarodowa rejestracja wskazująca Wspólnotę Europejską nr 900 845

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Gaba International Holding AG

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny wspólnotowy znak towarowy „ELMEX” dla towarów z klas 3, 5 i 21

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 12 czerwca 2013 r. — Republika Portugalska przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-314/13)

(2013/C 226/32)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes, pełnomocnik, M. Gorjão Henriques i J. da Silva Sampaio, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności art. 1 i 2 decyzji Komisji Europejskiej C(2013) 1870 wersja ostateczna;
- Stwierdzenie, że w niniejszej sprawie nie ma zastosowania rozporządzenie (WE) nr 16/2003 (¹), a konkretnie jego art. 7 z powodu naruszenia istotnych wymogów formalnych, naruszenia rozporządzenia (WE) nr 1164/94 (²), a w każdym razie z powodu naruszenia ogólnych zasad prawnych obowiązujących w porządku prawnym UE;
- Stwierdzenie, że Komisja Europejska ma obowiązek dokonania zapłaty dłużnego salda;
- Pomocniczo:

- a) stwierdzenie przedawnienia roszczenia o zwrot wypłaconych już kwot oraz prawa do zachowania jeszcze nie zapłaconego salda;

- b) stwierdzenie obowiązku zmniejszenia korekt zastosowanych przez Komisję Europejską w związku z ewentualnymi nieprawidłowościami, które spowodowały brak zapłaty całego salda i brak zwrotu wszystkich wydatków wypłaconych po 3 czerwca 2003 r., lecz zafakturowanych pomiędzy czerwcem 2002 r. a lutym 2003 r.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy: bezprawność rozporządzenia (WE) nr 16/2003 z powodu naruszenia istotnych wymogów formalnych i naruszenia nadrzędnego hierarchicznie przepisu.

Rozporządzenie (WE) nr 16/2003 jest niezgodne z prawem ponieważ nie zostało przyjęte przez kolegium komisarzy zgodnie z procedurą uprawnienia, procedurą pisemną, ani też zgodnie z inną procedurą uproszczoną zgodnie z regulaminem wewnętrznym Komisji Europejskiej, ⁽³⁾ w brzmieniu obowiązującym w dacie przyjęcia rzeczonoego rozporządzenia, ani nie jest zgodne z przepisem art. 18 regulaminu wewnętrznego Komisji w brzmieniu obowiązującym w chwili jego przyjęcia, w zakresie, w jakim Komisja dokonuje wykładni art. 7 rozporządzenia (WE) nr 16/2003 w sposób sprzeczny z rozporządzeniem (WE) nr 1164/94.

- 2) Zarzut drugi: naruszenie przepisów europejskich dotyczących kwalifikowalności wydatków

Zaskarżona decyzja narusza właściwe przepisy prawne traktatu, w szczególności w zakresie tego, czy wydatki zapłacone po i w trakcie okresu kwalifikowalnego, pomimo że nie były przedmiotem wcześniejszej faktury, stanowią wydatki kwalifikujące się do finansowania europejskiego.

- 3) Zarzut trzeci: naruszenie zasad uzasadnionych oczekiwań, pewności prawa i związania administracji wcześniejszymi decyzjami

Komisja Europejska dotychczas miała utrwaloną praktykę w zakresie wykładni spornego przepisu w kierunku bronionym przez Republikę Portugalską

Wykładnia ta pochodziła z uprawnionych źródeł Komisji Europejskiej i została podana do wiadomości Republiki Portugalskiej, podobnie jak i do wiadomości innych państw członkowskich, a jej treść była wyraźnie takiego rodzaju, że Republika Portugalska mogła słusznie oczekiwać, że zostaną zakwalifikowane faktury otrzymane wcześniej i zapłacone po tym, jak kompletny wniosek wpłynął do Komisji Europejskiej.

Narzucenie wykładni obecnie bronionej przez Komisję w sposób oczywisty narusza zasadę pewności prawa poprzez

nałożenie istotnych ciężarów finansowych na Republikę Portugalską, przy czym wykładnia ta nie jest oczywista ani precyzyjna.

- 4) Zarzut czwarty: naruszenie zasady proporcjonalności

O ile prawdą jest, że zgodnie z art. H załącznika II do rozporządzenia ((WE) nr 1164/94 Komisja Europejska może dokonywać korekt finansowych, jakie uzna za konieczne, co może oznaczać całkowite lub częściowe zawieszenie pomocy przyznanej na projekt, to jednak instytucja ta jest zobowiązana przestrzegać zasady proporcjonalności z uwagi na okoliczności konkretnego przypadku, podobnie jak i uwzględnić rodzaj nieprawidłowości oraz zakres możliwego wpływu finansowego ewentualnych braków systemu zarządzania lub kontroli. W tym znaczeniu niezrozumiałe jest, jak można było całkowicie znieść przyznana pomoc, skoro korekta w wysokości 100 % ma zastosowanie jedynie wówczas, gdy braki w systemie zarządzania i kontroli są tak istotne, lub stwierdzona nieprawidłowość tak poważna, że stanowią one całkowite naruszenie zasad wspólnotowych, co czyni wszystkie wypłaty niezgodnymi z prawem.

Trudności interpretacyjne przemawiają za złagodzeniem, co zawsze powinno być uwzględniane przez Komisję Europejską. Z uwagi na opisane okoliczności, istnieją mniej restrykcyjne środki — na przykład zastosowanie zmniejszonej stawki, lub nawet brak zastosowania jakiegokolwiek korekty — które osiągnęłyby zamierzony cel.

- 5) Zarzut piąty, pomocniczy: przedawnienie

W każdym razie, wydatki dokonane przed dniem 3 czerwca 2003 r. są już przedawnione, ponieważ ostatnia faktura jest z dnia 28 lutego 2003 r., to jest trzy miesiące i dwa dni przed odnośną datą.

Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 2988/95 ⁽⁴⁾ z dnia 18 grudnia, termin przedawnienia dla dochodzenia roszczeń wynosi cztery lata liczone od dnia dokonania nieprawidłowości.

(1) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 16/2003 z dnia 6 stycznia 2003 r. ustanawiające specjalne szczegółowe zasady dla wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1164/94 w zakresie kwalifikowania wydatków w kontekście środków częściowo finansowanych przez Fundusz Spójności (Dz.U. L 2, S. 7).
(2) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1164/94 z dnia 16 maja 1994 r. ustanawiające Fundusz Spójności (Dz.U. L 130, s. 1).
(3) Dz.U. L 308 z 8.12.2000, s. 26.
(4) Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 312, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 11 czerwca 2013 r. — Pappalardo i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-316/13)

(2013/C 226/33)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Salvatore Aniello Pappalardo (Cetara, Włochy), Pescatori La Tonnara Soc. coop. (Cetara); Fedemar Srl (Cetara); Testa Giuseppe E C. Snc (Catania, Włochy); Pescatori San Pietro Apostolo Srl (Cetara); Camplone Arnaldo & C. Snc di Camplone Arnaldo EC (Pescara, Włochy) i Valentino Pesca Sas di Camplone Arnaldo & C. (Pescara) (przedstawiciele: adwokaci V. Cannizzaro i L. Caroli)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie odpowiedzialności pozaumownej Komisji Europejskiej za szkodę spowodowaną wydaniem rozporządzenia Komisji (WE) nr 530/2008 z dnia 12 czerwca 2008 r. ustanawiającego środki nadzwyczajne w odniesieniu do statków rybackich do połowów okrężnicą prowadzących połowy tuńczyka błękitnopłetwego w Oceanie Atlantyckim, na wschód od 45° długości geograficznej zachodniej, oraz w Morzu Śródziemnym, którego nieważność Trybunał Sprawiedliwości stwierdził w wyroku z dnia 17 marca 2011 r. w sprawie C-221/09 oraz
- w konsekwencji zasądzenie od Komisji Europejskiej odszkodowania z tytułu wyrządzonych szkód;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące w niniejszej sprawie wyjaśniają, że przedmiotowa odpowiedzialność pozaumowna wynika z okoliczności, iż w rozporządzeniu nr 530/2008 Komisja zdecydowała niezgodnie z prawem o obowiązkowym wstrzymaniu połowów tuńczyka błękitnopłetwego od dnia 16 czerwca 2008 r. przez statki rybackie pływające pod banderą Grecji, Francji, Włoch, Cypru i Malty, podczas gdy analogiczne wstrzymanie zostało wprowadzone w odniesieniu do statków rybackich pływających pod banderą hiszpańską dopiero od dnia 23 czerwca 2008 r.

Zdaniem skarżących w niniejszej sprawie zostały spełnione wszystkie przesłanki powstania odpowiedzialności instytucji europejskich z uwagi na działalność prawodawczą, mianowicie: poważne naruszenie normy chroniącej jednostki, rzeczywisty

charakter szkody i istnienie związku przyczynowego pomiędzy tym zachowaniem a podniesioną szkodą.

W tym względzie skarżący podkreślają, że rozporządzenie nr 530/2008 zostało uznane za nieważne w całości przez Trybunał Sprawiedliwości z uwagi na naruszenie zasady niedyskryminacji i że zgodnie utrwalonym orzecznictwem naruszenie tej zasady należy do sytuacji naruszenia reguły prawnej wyższego rzędu chroniącej jednostki.

Skarga wniesiona w dniu 13 czerwca 2013 r. — Vita Phone przeciwko OHIM (LIFEDATA)

(Sprawa T-318/13)

(2013/C 226/34)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Vita Phone GmbH (Mannheim, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci P. Ruess i A. Doepner-Thiele)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 26 marca 2013 r. w sprawie R 1072/2012-1;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „LIFEDATA” dla towarów i usług z klas 10 i 44 — zgłoszenie nr 10 525 053

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty:

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

Skarga wniesiona w dniu 25 maja 2013 r. — ZZ i in. przeciwko EFI

(Sprawa F-51/13)

(2013/C 226/35)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ i in. (przedstawiciel: adwokat L. Levi)

Strona pozwana: Europejski Fundusz Inwestycyjny

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji zawartych w rozliczeniach wynagrodzenia za miesiąc luty 2013 r., określających coroczną waloryzację wynagrodzeń na poziomie 1,8 % za rok 2013 oraz stwierdzenie nieważności późniejszych rozliczeń wynagrodzeń. Związane z pierwszym żądaniem, żądanie zasądzenia od instytucji zapłaty odszkodowania i zadośćuczynienia za podniesione przez skarżących szkody i doznane przez nich krzywdy.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji zawartej w rozliczeniach wynagrodzenia skarżących za miesiąc luty 2013 r., określającej coroczną waloryzację wynagrodzeń na poziomie 1,8 % za rok 2013, i, w związku z tym, stwierdzenie nieważności podobnych decyzji zawartych w późniejszych rozliczeniach wynagrodzenia;
- zasądzenie od pozwanego zapłaty tytułem naprawienia szkody (i) niewypłaconej kwoty wynagrodzenia, odpowiadającej wynikowi zastosowania corocznej waloryzacji za rok 2013, bądź podwyżki wynagrodzenia w wysokości 1,8 % za okres od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2013 r.; (ii) niewypłaconej kwoty wynagrodzenia będącej konsekwencją zastosowania corocznej waloryzacji w wysokości 1,8 % za rok 2013 do kwot wynagrodzenia, które zostaną wypłacone począwszy od stycznia 2014 r.; (iii) odsetek za zwłokę od niewypłaconych kwot należnego wynagrodzenia do momentu całkowitego wypłacenia należnych kwot, przy czym stawkę odsetek za zwłokę należy obliczyć w oparciu o stawkę odsetek stosowanych przez Europejski Bank Centralny dla głównych operacji refinansowania, obowiązujących w odnośnym okresie, podwyższonych o trzy punkty i (iv) odszkodowania z tytułu utraty siły nabywczej;
- zasądzenie od pozwanego kwoty 1 000 EUR na rzecz każdego ze skarżących tytułem zadośćuczynienia doznanej przez nich krzywdzie;
- obciążenie EFI kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 2 czerwca 2013 r. — ZZ przeciwko EBI

(Sprawa F-55/13)

(2013/C 226/36)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciel: adwokat L. Isola)

Strona pozwana: Europejski Bank Inwestycyjny

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności sprawozdania z oceny skarżącego za rok 2011 w zakresie, w jakim nie przyznaje ono skarżącemu oceny „celujące wyniki w pracy” albo „bardzo dobre wyniki w pracy” i nie proponuje skarżącemu do awansu do grupy funkcyjnej D oraz w odniesieniu do celów wyznaczonych na rok 2012; stwierdzenie nieważności wytycznych dla sporządzania sprawdzania z oceny za rok 2011 oraz, w końcu, zasądzenie od BEI zadośćuczynienia i odszkodowania tytułem naprawienia podnoszonych przez skarżącego szkód i krzywd

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności: a) decyzji z dnia 18 grudnia 2012 r., w której komitet ds. zażeń oddalił, na podstawie art. 22 regulaminu pracowniczego BEI oraz noty do personelu nr HR/P&O/2012-0103 z dnia 29 marca 2013 r., zażalenie wniesione przez skarżącego na dotyczące go sprawozdanie z oceny za rok 2011; b) sprawozdania z oceny za rok 2011, w zakresie w jakim nie zawiera ono oceny łącznej w postaci „celujące wyniki w pracy” albo „bardzo dobre wyniki w pracy” i, w końcu, w zakresie, w jakim nie proponuje ono skarżącemu do awansu do grupy funkcyjnej D oraz w odniesieniu do celów wyznaczonych na rok 2012; c) wszystkich aktów powiązanych, wydanych w następstwie lub w ramach przygotowania, a w szczególności decyzji w sprawie awansów wydanych na podstawie noty dyrektora ds. zasobów ludzkich z maja 2012 r., zatytułowanej „Postępowanie w sprawie oceny personelu za rok 2011, przyznanie awansów i tytułów”, jako że, w świetle oceny przełożonych skarżącego, którą to ocenę skarżący obecnie kwestionuje, przyznając „awanse z grupy funkcyjnej E do D” EBI nie wziął pod uwagę skarżącego;
- stwierdzenie nieważności bądź niezastosowanie wytycznych, sporządzonych przez dyrekcje ds. zasobów ludzkich pismem RH/P&O/2011-0242, nr 709 z dnia 13 grudnia 2011 r., zatytułowanych „Wytyczne dla sporządzania rocznego sprawdzania z oceny personelu” i noszących datę 14 grudnia 2011 r., włącznie z tym, że przewidują one, że

ocena końcowa jest podsumowywana przez jedną literę, nie określając jednocześnie kryteriów, które oceniający musi przestrzegać, by móc uznać wyniki w pracy za „celujące, wykraczające poza oczekiwania”, „bardzo dobre” bądź „całkowicie satysfakcjonujące”;

- zasądzenie od EBI odszkodowania i zadośćuczynienia oraz obciążenie EBI kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 21 czerwca 2013 r. — ZZ przeciwko Komisji

(Sprawa F-57/13)

(2013/C 226/37)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciele: adwokaci D. Abreu Caldas, A. Coolen, J.-N. Louis i É. Marchal)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji określającej zaliczenie uprawnień emerytalnych nabytych przed wstąpieniem do służby Komisji na podstawie nowych ogólnych przepisów wykonawczych oraz decyzji o oddaleniu zażalenia

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 8 stycznia 2013 r. dotyczącej zaliczenia jego uprawnień emerytalnych nabytych przed wstąpieniem do służby w Komisji;
 - w niezbędnym zakresie: stwierdzenie nieważności decyzji oddalającej zażalenie z dnia 12 marca 2013 r., w którym wnoszono o zastosowanie ogólnych przepisów wykonawczych oraz stawek aktuarialnych obowiązujących w momencie złożenia przez skarżącego wniosku o przeniesienie jego uprawnień emerytalnych;
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania.
-

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2013/C 226/20	Sprawa T-277/13: Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2013 r. — Marquis Energy LLC przeciwko Radzie Unii Europejskiej	12
2013/C 226/21	Sprawa T-289/13: Skarga wniesiona w dniu 24 maja 2013 r. — Ledra Advertising przeciwko Komisji i EBC.....	13
2013/C 226/22	Sprawa T-290/13: Skarga wniesiona w dniu 24 maja 2013 r. — CMBG przeciwko Komisji i EBC ...	14
2013/C 226/23	Sprawa T-291/13: Skarga wniesiona w dniu 24 maja 2013 r. — Eleftheriou i Papachristofi przeciwko Komisji i EBC	15
2013/C 226/24	Sprawa T-292/13: Skarga wniesiona w dniu 24 maja 2013 r. — Evangelou przeciwko Komisji i EBC	17
2013/C 226/25	Sprawa T-293/13: Skarga wniesiona w dniu 24 maja 2013 r. — Theophilou przeciwko Komisji i EBC	18
2013/C 226/26	Sprawa T-294/13: Skarga wniesiona w dniu 27 maja 2013 r. — Fialtor przeciwko Komisji i EBC ...	19
2013/C 226/27	Sprawa T-296/13: Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2013 r. — Adler Modemärkte przeciwko OHIM — Blufin (MARINE BLEU)	21
2013/C 226/28	Sprawa T-302/13: Skarga wniesiona w dniu 28 maja 2013 r. — Nordex Holding przeciwko OHIM — Fontana Food (Taverna)	21
2013/C 226/29	Sprawa T-306/13: Skarga wniesiona w dniu 5 czerwca 2013 r. — Silicium España Laboratorios przeciwko OHIM — LLR-G5 (LLRG5)	22
2013/C 226/30	Sprawa T-308/13: Skarga wniesiona w dniu 7 czerwca 2013 r. — Repsol przeciwko OHIM — Argiles (ELECTROLINERA)	22
2013/C 226/31	Sprawa T-309/13: Skarga wniesiona w dniu 7 czerwca 2013 r. — Enosi Mastichoparagagon przeciwko OHIM — Gaba International (ELMA)	23
2013/C 226/32	Sprawa T-314/13: Skarga wniesiona w dniu 12 czerwca 2013 r. — Republika Portugalska przeciwko Komisji Europejskiej	23
2013/C 226/33	Sprawa T-316/13: Skarga wniesiona w dniu 11 czerwca 2013 r. — Pappalardo i in. przeciwko Komisji	25
2013/C 226/34	Sprawa T-318/13: Skarga wniesiona w dniu 13 czerwca 2013 r. — Vita Phone przeciwko OHIM (LIFEDATA)	25
 Sąd do spraw Służby Publicznej 		
2013/C 226/35	Sprawa F-51/13: Skarga wniesiona w dniu 25 maja 2013 r. — ZZ i in. przeciwko EFI	26
2013/C 226/36	Sprawa F-55/13: Skarga wniesiona w dniu 2 czerwca 2013 r. — ZZ przeciwko EBI	26
2013/C 226/37	Sprawa F-57/13: Skarga wniesiona w dniu 21 czerwca 2013 r. — ZZ przeciwko Komisji	27

Portal EUR-Lex (<http://new.eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL